

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

DOS. Nr. 40005

VOL. Nr. 125

ARHIVA OPERATIVA

D O S A R

Anchetă

LUCA

VASILE

1531943

P 000148, Vol. 125

Data

Urmează vol. nr. 126

Vol 125

hoseas vol 125

DOSAR Nr. _____

LUCA VASILE

MEMORIU (COPIE)

M E M O R I U
=====

Aflind condamnarea mea la moarte de către Tribunalul Militar Suprem am înaintat o cerere de comutare a pedepsei către Prezidiul Marelui Adunări Naționale. Pentru susținerea cererii înaintez acest memoriu către organul competent în ultima speranță de a mai salva viața și de a obține acordarea în acest moment decisiv încrederea și să mă pună la ultima încercare, ca să am posibilitatea că chiar în condițiile de muncă silnică să pot dovedi partidului și poporului că cu toate crimele mele săvârșite de mine împotriva clasei muncitoare am rămas sufletește legat de ea și partidului ei conducătoare. Eu m-am debarasat de tot ce am avut în mine putred și regret cu adevărat ceace am făcut și voi căuta de a fi în viitor cu tot devotamentul să repar vina mea și să merit încrederea acordată.

La procesul meu am așteptat cu încredere că se va ține cont de faptul, originea mea socială de muncitor și sinceritatea mea cu care am recunoscut în mod cinstit toate păcatele mele toate crimele săvârșite de mine atât înainte de subregimul burghezo-moșieresc cit și după 23 august 1944. Eu nu am avut altă armă de luptă de apărare pentru a cuceri o circumstanță atenuantă decât marea sinceritate prin care puteam să dovedesc că mai există în mine un firicel de muncitor și nu sunt rupt de tot de clasa muncitoare și în sufletul meu de unde am reușit să scot toate otrava trecutului și să rămân legat de clasa muncitoare și voi putea în viitor indiferent în ce condițiuni folositor cauza ei și a partidului și conducătoare. Nu mi-a fost acordată această circumstanță și sunt condamnat la moarte pentru sabotarea economiei naționale adică a construirii socialismului în țara noastră.

Eu recunosc că la proces nu am dezvoltat la interogatoriu în mod atât de adânc problema activității mele antistatală și antipartinică, cum am făcut aceasta în cursul anchetei laute de organele anchetatoare. Mi s-a părut că în legătură cu problema sabotării economiei naționale am rămas singurul responsabil ideologic și făptaș cu alți trei complici ai mei care

au executat orbește directivele mele și împreună am format un grup și de fapt absolut toată răspunderea apasă numai pe mine. Deace eu pe lângă faptul că am recunoscut ca principallul vinovat care prin directivele linia dată de mine pe baza concepțiilor mele am scos la iveală și faptele concrete de sabotaj săvârșite de coacuzării chiar pe răspundere proprie. Eu nici nu am avut astfel posibilitate de a arătat că tot ce s-a petrecut în sectorul economic financiar (adică cele negative) se datorește numai mie și a complicilor mei prezenți în boxă. Astfel nu ar putea să iasă la iveală faptul că sabotajul economic financiar nu este și nu poate să fie numai opera lui VASILE LUCA care tăia și spânzura în sectoarele pe care le conducea.

Era imposibil ca lucrurile să ajungă acolo unde a ajuns și să fie săvârșite de mine singur. Eu în declarațiile mele în cursul anchetei am relatat de fapt rolul lui ANA PAUKER și TEODOR GEORGESCU în toate aceste fapte criminale dar totuși ca ceva izolat fie care pe sectoarele lor. Acuma văd și mai bine, adică a eșit la iveală și mai mult faptul că tot ce s-a întâmplat în partid și stat nu pot fi izolate de existența grupului fracționist antistatal și antipartinic a cărui adevărat conducător și organizator a fost ANA PAUKER și că linia fracționistă contra revoluționară a mea nu este decât oglindirea concepției politico-economice a grupului fracționist a cărui ideologul principal era ANA PAUKER. Eu de fapt am arătat în declarațiile mele cu ce dibăcie atit în forma cit și metodele cerute de a ascunde caracterul organizat și scopul ei urmărit că cu ajutorul nostru să scape sub conducerea sa comanda statului și a partidului în mână grupului fracționist și să introducă concepțiile sale contra-revoluționare. Dar dacă nu ar fi fost demascat la timp putea să creeze condițiuni favorabile pentru restaurarea capitalismului.

Am să se țină cont de aportul meu îndemascarea acestui grup antistatal în cursul anchetei și de faptul că m-am oprit în cursul acțiunilor criminale când am fost împins contra partidului la acțiuni deschise cu ocazia demascării devierii de dreapta.

București 8 oct. 1954 ora 22.

ss/LUCA VASILE

M E M O R I U
=====

Am afirmat că conducătorul ideologic a grupului fracționist antistatal și antipartinic a fost ANA FAUKER și eu de fapt am introdus în viața practică concepția oportunistă contra revoluționare pornită dela ea. Un șir de fapte și discuții care am avut între mine ANA FAUKER și MECHEMI GEORGESCU, dovedesc că ANA FAUKER nu numai că n-a văzut perspective revoluționare dar a avut poziția împotriva înaintării spre revoluția socialistă, după 23 August 1944. Astfel în perioada 1944-1945 afară de cele arătate de mine în cursul anchetei mai sunt fapte care dovedesc atitudinea potrivnică a lui ANA FAUKER față de linia Partidului pe care caută să înăbușe cu pătrunderea elementelor dușmănoase, legionare, țărani chlaburi și masa de mijie burghezi. În această perioadă ANA FAUKER care se ocupa deja și cu administrația C.C. al P.C.R., a transformat această administrație într-o organizație de afaceri comerciale, a creat societăți de fapt pur capitaliste cu participarea unor afaceriști burghezi ca RADU XENOPOL și alții. Se ocupa cu afaceri comerciale cu import export, cumpăra, întreprinderi dela capitaliști străini și indigeni. Atunci când partidul a început să lupte împotriva speculanților la bursa neagră și împotriva afacerilor comerciale la negru, ca să compromită această luptă a partidului și însăși Partidul, ANA FAUKER s-a ocupat cu cele mai murdare afaceri împreună cu alți capitaliști care au intrat cu capitalul lor la bursa și piața neagră. Pe linia aceasta a fost împinsă și organizația de partid pe întreaga țară care a mers pînă acolo că lua sperță dela capitaliști în forma de marfă sau cumpăra marfă pe căi nelegale pe care o desfăcea tot pe căi nelegale și inschimb închidea ochii la afacerile ilegale al acestor capitaliști. Astfel în stil mare a mers acțiune pentru subminarea situației economice și financiară a statului și subminarea nivelului de viață a poporului muncitor dela orașe și sate. Controlul economic înființat de inițiativa partidului a fost foarte mult stingherite în activitatea sa deoarece mereu se ciocnesc cu amestescul partidului în afaceri descoperite. Am stat de vorbă în mai multe rânduri cu ANA FAUKER care a justificat această chestiune

compromișoare (in anii 1946-1947) că datorită devalorizării
leului, adică creșterea inflației nu este posibil ca întreprinderile
partidului să asigure fondurile necesare pentru întreținerea
cheltuelilor partidului și pentru a crea fondurile necesare
pot fi folosite orice mijloace. Secretarul general aflând despre
afacerile nelegale a îndreptat controlul economic în frunte cu
LEVENTE asupra întreprinderilor și afacerilor nelegale săvârșite
acestea sub egida lui ANA FAUKER. Aflând de la ANUTA TOMA că
controlul economic se îndrepta împotriva afacerilor conduse de
ANA FAUKER l-am chemat pe LEVENTE la mine și am avut cu el o
discuție foarte aprinsă interzicându-i lui să se mai bage în
afacerile întreprinderilor partidului deoarece ar fi eșit un mare
scandal de compromitere a partidului.

ANA FAUKER în 1947 când acum trebuia pus la ordine de zi
problema naționalizării împinge partidul la cumpărarea unor
întreprinderi de la un capitalist francez (întreprindere de ciment
"Solaci" Brașov și TURCHIN a și plătit suma importantă acestui
capitalist. În 1947 eu am ținut o conferință asupra situației
economice demascând sabotajul capitalistilor și arătăm
necesitatea naționalizării întreprinderilor.

În acea vreme ANA FAUKER se afla la Moscova. Cîns s-a întors
de la Moscova. Am stat de vorbă cu ea și am povestit despre această
conferință la care ea mi-a răspuns că foarte rău ai făcut că la noi
încă mai mult timp nu se va face naționalizare demonstrînd astfel
că ea este împotriva naționalizării adică trecerea la faza
revoluției socialiste și la construirea socialismului în țara
noastră. La începutul 1948 am ridicat din nou în fața lui ANA
FAUKER problema naționalizării și i-am propus că plecînd la
Moscova în fruntea unei delegații economice, eu la Moscova să
cer sfaturi asupra acestei probleme. ANA FAUKER a fost categoric
contra. Cu aprobarea secretarului general eu la Moscova am
ridicat problema naționalizării și am obținut sfatul favorabil.
După întoarcerea mea ANA FAUKER primise însărcinarea de la
conducerea cu toate bunurile ale statului să fie aduse acasă
din străinătate. ANA FAUKER a sabotat acest lucru și a scăpat
ușor de o sancțiune gravă ce de fapt o merită datorită că eu și
THEODOR GEORGESCU nu am luat o atitudine hotărîtă.

Aduc aminte o discuție care am avut cu ANA FAUKER cum în anul 1949 la sediul partidului asupra unor măsuri ce trebuiesc luate pentru izolarea capitaliștilor naționalizați și a elementelor deblocate din aparatul de stat. A fost prezent și TEOHARI GEORGESCU. ANA FAUKER a susținut teza că "noi nu putem lua asemenea măsuri deoarece nu avem ca în URSS ca Siberia unde am putea deporta asemenea elemente.

Astfel a încheiat linia lui TEOHARI ca să lase liber aceste elemente periculoase dușmănoase se risipească pe întreaga țară, să scape orice control și să se ocupe de acțiuni de speculă de degitație contra regimului creindu-și și posibilitatea de a pătrunde în diferite posturi și se ducă acolo acțiunile lor de subminare a regimului.

Eu în declarațiile mele am arătat multe fapte concrete care dovedește cu ce rătăciră a dus politica sa dușmănoasă ANA FAUKER împingând pe mine și pe TEOHARI GEORGESCU influențându-ne ideologicște luându-ne separat.

Știu că ea confătuia mult cu TEOHARI GEORGESCU mai ales în 1951 când un timp TEOHARI se izolase de mine și se legase și mai mult de ANA FAUKER.

ANA FAUKER se ierea de a scris articole și să ție conferințe și lecții la școlile de partid cu caracter ideologic din care ar fi eșit la suprafață concepțiile sale oportuniste contrarevoluționare deși ea era cea mai bine pregătită din punct de vedere ideologic și mă împingea pe mine spunându-mi "Scrie tu că tu scrii ușor și discutând cu ea asupra problemelor respective sub influența ei am strecurat în articolele mele unele idei pornite dela dinsa concepții oportuniste mai ales în problema țărănească ca exempl. recunoașterea scăderii numărului chiaburilor ca ceva normal în perioada trecerii dela capitalism la socialism. Pe linia finanțelor cooperății politice practica care a dus la creșterea elementelor capitaliste la sate a pornit în foarte multe cazuri discrete dela ANA FAUKER dela concepțiile sale pe care de altfel am angajat și în declarațiile mele. Ea m-a refuzat și a împins și pe VOITEC fiind am discutat chiar împreajma necesității de naționalizarea viilor dela fost moșieri și preluarea viilor pe care chiaburii n-a vrut să lucreze cu propria capitaluri, și astfel m-a împins la finanțarea prin credite acestor elemente capitaliste.

Cind in lupta Ministerului de Finante impotriva transportarii vinului si desfacerea lui am confiscat caruta si banii dela chiaburi, care au fost prins cu transportarea vinului care a fost sustras dela predarea obligatorie, ANA PAUKER mi-a facut scandal si mi-a cerut sa dau inapoi chiaburilor caruta si cai, calcind legea. Acesta este un fapt care pe langa celelalte fapte arătate de mine in cu sul anchetei ca sabotarea colectărilor, anulara dărilor față de S.M.T., influența ei asupra impozitalor agricol, asupra prețurilor de contractare produselor agro-industriale, etc. arată influența puternică a grupului antistatal conduse de ANA PAUKER dirijeată de ea in mod extraordinar de abil.

Existența grupului antistatal in Partid in frunte cu A. PAUKER, a impiedecat de fapt atat in Guvern cit si in partid de a putea desvâlui acțiunile antistatale a fiecăruia in parte. Ea a fost care ma ațit și pe mine să sustrag din controlul partidului asupra activității mele dind asemenea lozinca ca fiecare să răspundă pentru sectorul său să nu amestece nimeni. Astfel de cazuri a fost cind în lipsa mea secretarul general a ridicat remuțumirea asupra unor fapte ale mele in față de ANA PAUKER, cind m-am întors imediat m-a pus in garda că să știu, că cineva a fi făcut intrigă contra mea.

7

M E M O R I U
=====

Înainte de a trece la o analizare a activității mele și însăși a vieții mele, mai profund chiar când am făcut aceasta în cursul anchetei, țin să exprim adînc și sincer voința de a lămurii unele lucruri care n-au fost lămurite suficient în cursul anchetei, fie în ceea ce privește trecutul meu, fie probleme și fapte de după eliberarea țării noastre de către armata sovietică.

Mă simt dator, obligat de conștiința mea să recunosc că judecata poporului prin cum am fost condamnat pentru activitatea mea dușmănoasă, contrarevoluționară a fost o judecată dreaptă și eram gata să plătesc cu viața crimele săvîrșite împotriva poporului muncitor și a avangardei sale Partidul Muncitoresc Român.

Am fost lăsat în viață. Mulțumesc din tot sufletul conducerii supreme a poporului pentru încrederea ce mi s-a acordat ținînd seama de sinceritatea mea cu care în ultimul moment, punînd la o parte orice considerație personale orice menajamente față de mine însu-mi am recunoscut vinovăția mea.

Mulțumesc din tot sufletul conducerii Partidului pentru considerația acordată mie, dîndu-mi viața, că cu toate păcatele și crimele săvîrșite de mine împotriva clasei muncitoare, există încă fire în mine, care mă leagă de poporul muncitor și de partidul care pot fi garanție pentru o viață cinstită muncitoare deovătată cauzei comunismului chiar în cursul ispășirii pedepsei bine meritată.

Astfel merg mai departe pe același drum al sincerității pe care am pășit în cursul anchetei și voi face toate străduirile pentru a ajuta forurile competente în activitățile sale împotriva dușmanilor poporului și a partidului. Merg pe acest drum al sincerității pentru că aceasta socotesc singura cale justă, pentru că prin aceasta, îmi exprim recunoștința față de conducere și doresc din tot sufletul de a da dovadă că merit încrederea care mi s-a acordat. Că aceasta trec la analizarea cauzelor care m-a împins în lagărul dușmanilor, a

faptelor mele criminale săvârșite de mine împreună cu alții și la lămurirea unor probleme care în cursul anchetei au rămas nelămurite sau suficient lămurite.

Faptul că deși mă trag dintr-o familie muncitorească și eu însumi am fost muncitor și totuși am devenit atât de ușuratic trădător al clasei muncitoare agentul provocator al siguranței în trecut și apoi am căzut în alte pacate și crime după eliberarea poporului muncitor de sub jugul burghezo-moșieresc, m-am găsit în grupul fracționist antipartinic, antistatal al cărui organizator și conducător ideologic a fost ANA PAUKER trebuie lămurite și judecate pe baza legilor de fier ale materialismului dialectic și a materialismului istoric, judecându-mă pe mine însumi ca individ, judecând faptele mele și a întregului complex de fapte, împrejurări, evenimente istorice, persoane participante și rolul jucat de aceste persoane pe această bază a dialecticii a învățaturii marxist-leninist am înțeles că de just a procedat C.C. al P.M.R. față de mine și a întregului grup antistatal, antipartinic și față de complicii lui și ce pericol reprezintă acest grup însăși prin existența sa în sinul conducerii partidului și a Statului. C.C. al P.M.R. a apreciat în mod absolut just că existența acestui grup în frunte cu ANA PAUKER, compus încă din mine VASILE LUCA și TEODAN GEORGESCU precum și concepția sa oportunistă, contra-revoluționară, faptele antistatale antipartinice săvârșite fie în mod colectiv fie individual fiecare în domeniul său de activitate, constituia nu numai o piedecă în munca partidului față de desfășurarea în condițiunile cele mai bune posibile ale luptei și a muncii poporului muncitor pentru construirea socialismului, dar punea în pericol însuși regimul de democrație populară în R.P.R. Astfel demascarea și judecarea acestui grup antistatal, antipartinic, nu poate să ducă decât la întărirea unității partidului la întărirea încrederii poporului muncitor față de conducerea statului și în C.C. P.M.R. care conduce clasa muncitoare în victorie în victorie în construirea socialismului, înlăturând orice piedecă pusă la cale de dușmani.

Bu am mers pe întreagă viață pe un drum greșit până la tragarea mea la răspundere pentru faptele mele criminale împotriva poporului muncitor. Am constatat acest lucru cu

adinea durere în suflet cu mare remuşcări de conştiinţă. Regretul meu pentru viaţa mea meschină pentru faptele cu care am lovit casa mea pe prietenii şi tovarăşii mei de suferinţă şi de luptă nu pot exprima prin cuvinte şi nu-l pot dovedi cu nimic altceva decît condamnarea mea de către mine însumi cu cea mare severitate. Cine am fost eu? Cum am putut ajunge în mod fatal dincolo de baricada în lagărul duşmanului unde n-am avut ce căuta? Cum se explică duplicitatea mea în viaţă construind ziua, dărîmînd noaptea, fără a fi descoperit şi demascat acţiunile mele duşmănoase trădătoare în timp de 30 de ani? Eu am jucat ca un artist în dublu rol, dar scena a fost viaţa lupta sîngeroasă dintre cei exploataţi şi exploitator şi în acţiunile mele m-am condus cu un simţ puternic de autoconser- vare, de autoiubire, cu un simţ puternic de individualism mic burghez, care în momentele grele istorice trădînd clasa sa a trecut în lagărul duşmanului înfrîngînd avîntul şi judecata a propriei conştiinţe de clasă din interes personal. Eu prin faptele mele trădătoare cunoscute astăzi din însăşi prin auto demascare prin descoperirea şi demascarea făcută de organele respective ale poporului am fost o unealtă a duşmanului şi trebuie să recunosc că faptul agravant în judecata mea proprie este că eu eram conştient de dreptatea cauzei, clasei munci- toare şi totuşi am acceptat rolul de neiertat de agent provo- cator al siguranţei burgheze căutînd să mă justific cu fel de fel de teorii oportuniste ca aş face în interesul clasei munci- toare în sensul că avînd legătura cu siguranţa voi afla şi eu despre planurile siguranţei, voi putea descoperii alţi infer- matori şi provocatori şi chiar dacă în urma legăturilor mele cu siguranţa mişcarea va primi şi lovituri prin aceasta aş provoca ascuţirea luptei de clasă etc. Iată figura unei aven- turi meschine şi laşi care mă scîrbeşte azi şi aş da şi viaţa dacă toate aceste nu s-ar fi întîmplat.

Du din vîrsta fragedă am dus o viaţă grea chinuitoare de bătaie şi foamete. Înşă mediul în care am trăit chiar pînă la a ajunge în mişcarea muncitorească a fost extrem de vătămă- tor asupra formării caracterului meu. Fiind orfan de după tată şi sărac, în vîrsta de şapte ani mama mea m-a dat în orfelinat care se găsea la oraşul Sibiu. Acest orfelinat în care am trăit 6 ani (1905-1911) cu totul izolat de restul lumii a fost pro- pietatea statului catolic şi educaţia copiilor a fost dusă de

pă concepția ezuită episcopatului catolic. De la primele zile am fost lovit suflătește și am început să sufăr de batjocora părinților și din partea copiilor mai mari decât mine și de persecuția dascălilor și a supraveghetorilor. Mă întrebam de unde am căpătat aceste pe obraz și când am răspuns că am fost mușcat de un porc când eram mic de 2 ani mă-a dat o poreclă "vita mușcată de porc". Cu această poreclă nu mă slăbeau în toți anii cât am stat în orfelinat. Nu eram o fire nesupusă față de regimul de cazarma de orfanduală militară și astfel zilnic am suferit de bătaie și de infometare cu care am fost forțat la supunere.

În orfelinat am urmat școala (6 clase primare) și am mai urmat cursul seral la școala de ucenici (3 ani). Mai multă școală nu am avut. Nu învățam prost dar nici nu eram un elev excelent la învățătură, în schimb am citit foarte mult, astfel am căpătat o cultură generală. Cărțile din bibliotecă orfelinatului, desigur puține erau dela clasicii progresiști, ci aveau alese pentru educarea viitorilor slugi și unealta credincioasă a stăpînitorilor și a statului, burghezo-moșieresc, a imperiului habsburgic austro-ungar. În orfelinat am fost imbibat de un spirit naționalist din cărțile citite fără control și-a dezvoltat în mine un romantism sentimental dor de aventuri de a deveni "om mare" eram un visător rupt de viața care trebuie să ajung "cineva" și să mă răzbun apoi pentru toate suferințele. Visam la o viață fericită, menite prin acțiuni individuale în cadrul societății existente, n-am cunoscut nimic despre existența a luptei de clasă despre mișcarea internațională a celor exploatați, pentru a dobîndi fericirea oamenilor prin făurirea societății socialiste comuniste.

Meseria de lăcătuș am învățat-o la un mic meseriaș care trăia din exploatarea ucenicilor. Nici în acei 3 ani de ucenicie nu am luat contact cu proletariatul adevărat din fabrici și uzine. Am fost ținut aproape la fel izolat de adevărata viață ca și în orfelinat, am suferit bătaie și munceam câte 14-16 ore pe zi, eram nemulțumit și revoltat de această viață, dar nu vedeam altă cale de eșire decât cea de a lupta individual de a mă ridica deasupra clasei mele, de a face cariera pe calea individuală. Am trăit în mediul mic burghez cuprins de frământări naționale în orașul Sibiu, unde concurența dintre burghezia maghiară germană și române a devenit din ce în ce mai ascuțite arătînd în susținerea interesele lor

burghezo-naționaliste și maselor muncitoare și a micii burghezie. Mișcarea muncitorească reprezintă pe social democrat în spiritul oportunist al internaționalei 2-a. Un Austro-Ungaria un stat hibrid multinațional în care stăpînul era monarhia și burghezia austriacă care domina prin aștitarea naționalităților unii contra alții, în vecuri dăruind a infrînt lupta adevărată național eliberatoare, folosind un popor contra altuia și pe baza aceasta "Divid et impero" era asuprite toate națiunile și naționalitățile din care era compusă Austro-Ungaria. În aceste condițiuni istorice în Austro-Ungaria și în mișcarea muncitorească a pătruns și mai puternic naționalizarea burgheziei decît în alte țări uninațional, care împiedecă dezvoltarea spiritului internaționalismului proletar revoluționar. Oportunismul, naționalismul domina încă atunci mișcarea muncitorească din Austro-Ungaria înainte de izbucnirea primului război imperialist mondial. Trîind în asemenea medii mic burgheze naționaliste, izolat de viața și lipsit de știința socialiste marxist-leninist în vîrstă de 17 ani caracterul meu era format ca unui individualist mic burghez naționalist plin de romantism și dornic de aventuri dornic de a face cariera de a ridica prin orice mijloace deasupra clasei sale. Astfel cînd a izbucnit războiul avînd numai 16 ani am avut teama că voi scăpa o ocazie de a se ridica prin participarea și acte eroice săvîrșite să primesc decorație și să fac cariera militară.

În anul 1915 lucram la depoul oșii ferate în orașul Brașov ca ajutor cazangiu cînd au fost încorporați și tinerii de 18 ani, eu deși am avut numai 17 ani m-am prezentat la încorporare ascunzînd adevărata vîrstă și astfel am pătruns în armată și trimis pe front ca soldat la sfîrșitul anului 1915.

În vara anului 1916 am urmat un curs de armurier în arsenalul din Budapesta și în septembrie aceluiaș an mă găseam din nou pe front ca caporal armurier la o companie de mitraliere la reg. 314 în Volhinia participînd în două bătălii serioase și foarte sîngeroase, care au avut loc dintre armata rusă și armata germană austro-ungară.

În aceste bătălii care n-am să uit niciodată n-am săturat de război și mi-am pus întrebare pentru ce și în interesul cui ucidem noi pe alții. De atunci folosind faptul unui

ordin că armurierii nu trebuie ținuți la prima linie a frontului m-am retras la trenul companiei și n-am mai tras niciun foc de armă asupra omenirii și am luat o atitudine împotriva războiului. După aceste bătălii am fost decorat cu medalia pentru vitejie și am fost înaintat sergent.

De multe ori am povestit în viață despre aceste bătălii în care am tras eu personal cca. 12.000 cartușe, până ce am înroșit țeava mitralierei și am rămas în viață din tot grupul meu numai eu și încă un soldat. În timpul luptei eram eșit din minți, cîntam, flueram, injuram și trăgeam ca o mașină cînd după bătălia mi-am revenit în fire m-am speriat că dacă mai continuă această grozăvie eu voi înnebuni cu deabia-lea.

Am scris aceste rînduri despre bătălia care a avut loc în 21 sept. 1916 deoarece și în cursul anchetei și la proces în care unii martori care a denaturat lucrurile cunoscute de ei din povestirile mele despre viața mea, a rămas că eu aș fi participat într-o acțiune de înăbușirea revoluției din Ungaria în anul 1919 trăgînd cu mitraliera pînă ce a înroșit țeava. Poate nu mai avea nici un rost de această precizare și nu are nicio importanță în urmă ce ulterior cînd eram conștient de rolul contrarevoluționar cece a jucat armata seciuiască în care intrasem fără a cunoaște scopurile ascunse a conducei ei dintr-un spirit naționalist de a "apăra Patria Maghiară iar mai tîrziu am arătat mișcării în autobiografia mea că eu aș fi fost un soldat roșu și am săvîrșit atîta trădare față de clasa muncitoare. Prin aceasta precizare n-am urmărit altceva decît să subliniez faptul că eu am fost sincer în anchetă și la proces și nu am ascuns nimic nici din perioada aceasta cînd am participat absolut inconștient în acțiuni contrarevoluționare.

Un adevărat contact cu clasa muncitoare și cu mișcarea muncitorească am luat în anul 1919 cînd am intrat la C.F.R. și mai tîrziu în 1920 la alte întreprinderi metalurgice la Brașov și cu valul revoluționar am intrat și în mișcarea muncitorească. Am intrat în mișcare cu multe rămășițe naționale și mic burgheze carieriste. În acea vreme eu nu mai eram un proletar adevărat cinstit și devotat cauzei clasei muncitoare care începuse de a cunoaște și fiind activ am fost luat în brațe de conducătorii mișcării sindicale și a partidului care m-au ridicat în mișcare.

Eram un element declarat bețiv, cartofor și aveam și o boală care era socotită nevindecabilă. Războiul mă stricase de tot și numai mișcarea mă salvă de la o decădere totală fizico-morală și pornisem la o cale bună. Dacă n-am fi găsit într-o medie sănătoasă și în rindurile unor conducători cinstiți revoluționari adevărați care să-mi dea educație și ajutor necesar eu nu cădeam în ghiarele siguranței ca informator și agent provocator.

Am văzut că oamenii de frunte în care aveam mare încredere părăsesc mișcarea și se angajează pe calea individuală, alții care au rămas se infundă în colaborare cu burghezia și cu autoritățile în legalism și oportunism și trăiesc o viață mic burgheză iar eu muncesc în fabrică și în mișcare fără nicio retribuție, urmărit de siguranță alungat din fabrici pus pe lista neagră și mai am și chestiunea militară nerozolvată. În perioada aceasta mișcarea în general la noi ca și pe întregă țară a trecut prin multe frământări. Odată cu înfringerea grevei generale cu coborîrea valului revoluționar cu intrarea în perioada de restabilirea parțială și reală a capitalismului s-a produs sciziune politică în partidul socialist care în congresul al II-lea în anul 1921 afiliase la Internaționala 3-a și a fost creat Partidul Social Democrat și Partidul Comunist iar în 1923 Partidul Social Democrat cu ajutorul siguranței a spart și mișcarea sindicală și sub conducerea P.C. s-a creat sindicatele unitare din România. Eu am mers atunci hotărît alături de P.C. și sindicatele unitare am fost un activist în fabrică și ridicat la conducerea locală a partidului și a sindicatelor, deși din punct de vedere ideologic și politic nu eram pregătit, eram confuz și sub influența diferitelor elemente conducătoare care s-a dovedit mai târziu elemente aventuriste, oportuniste, trădătoare, nesincere față de cauza clasei muncitoare.

Arăt câteva din aceste care au fost educatorii mei politici și care m-au ridicat în mișcare: GRAMAZI SZABO IULIU fost secretar al Comisiei Sindicale Regionale Brașov. El era membru de partid P.C.F. Politiceste era destul de pregătit și la început se manifesta ca un om cinstit revoluționar, apoi se burocratizează devine un bonzi sindical. Sub conducerea sa sindicatele merg pe linia supunerii legilor reacționare sindicale a lui Iași mișcarea de masă pentru cuceriri

revendicărilor economice este înlocuite cu tratative prin inspectoratul muncii și arbitrajului, activitate sindicală supuse controlului Siguranței se duce tratative cu ea și fără consimțirea ei nu se face nicio acțiune de întruniri adunare sindicală, metinguri, agenții siguranței sunt tolerați în căminul muncitoresc ca la ei acasă, câte odată participă chiar la ședințele de comitete nu vorbesc de faptul că la orice adunare sindicale au fost prezenți și agenții siguranței

Astfel agenții siguranței nu mai că intimidă pe muncitorii prezenți la adunări sindicale, dar notează cine ce vorbește și descopere și pune în urmărire elementelor revoluționare. În 1924 după arestarea în masă a comunistilor pe întreaga țară, G. AMAZI SABO IULIU părăsește mișcarea adică dezertează. Când am fost arestat în Decembrie 1924, a fost ridicat și el dar a fost pus în libertate fără a fi bătut, declarând la Siguranță că el nu s-a ocupat cu activitate comunistă, că secretar pe linia de partid a fost LUCA LASZLO și el răspunde pentru acțiunile ilegale a partidului. Aceasta purtare a lui m-a influențat și pe mine și am început să vorbesc întâi să recunosc ceace a știut siguranța sau au recunoscut alții, apoi am trădat și eu o serie de elemente chiar din conducerea C.C. P.C.R. după ce în prealabil am fost bătut. De aici se explică faptul că atunci când agentul VOINEA SEPTIMIU a intervenit pe lângă șeful siguranței, ca să nu mă mai bată că eu am dat informații siguranței cu câteva luni înainte. Șeful răspunde că "lasă că el este ungar și spion al comunistilor care caută să ne înșele și astfel să ascunde activitatea sa comunistă ilegală". Menționez că siguranța știa că G. SABO IULIU a avut legături cu conducerea P.C. chiar de la mine prin cele două scrisori care le predasem siguranței la începutul anului 1924. BERGER ALADAR, fost secretar al organizației de partid din Brașov în anii 1923-1924 până la primăvara acestui an din urmă. Prietenii intimi a lui KOBLOS ELK fostul secretar general al P.C.R. în anii 1924-1928 și organizatorul P.C.R. în Ardeal în anii 1922. El a fost primul educator al meu politic, el m-a ridicat în conducerea partidului org. Brașov, pe baza propunerii lui am fost ales președintele org. Locale. Am avut mare încredere în el și eram buni prieteni. Era cetățean maghiar care participase în revoluția din Ungaria în anul 1914.

El fusese expuzat din România în Ungaria Hortistă. Era un element aventurier fracționist și analizând atitudinea și linia sa politică precum și purtarea sa ulterioară în anii 1928-1929, reese că BERGER ALADAR a fost un tip de aventurieri și agent contrarevoluționari cu legături internaționale. Primele lecții într-un curs politic în 1923 la Brașov a fost preluarea "Abecedarul Comunismului" de la Buharin. La congresul al IV-lea l-am văzut pe BERGER ALADAR care a venit la Congres împreună cu KOBLOS ELK și atunci am aflat că și el a fost membru al C.C.P.C.R. de la congresul al 3-lea. BERGER ALADAR la Congresul al IV-lea a susținut linia oportunistă lichidatoristă și a ținut un discurs pentru a justifica această linie social democrate a vechiei conduceri în frunte cu KLOBOS ELK, despre restabilirea parțială a capitalismului de după război și scăderea a valului revoluționar pe întreaga lume și că urmarea acestei situații și condițiuni istorice P.C.R. trebuie să renunțe la avutul sau revoluționar și să se acomodeze situației mergând pe linia legalistă, renunțând la activitate ilegală și acțiuni revoluționare ale maselor. El a prezentat restabilirea parțială și relative a capitalismului ca ceva de lungă durată și deci perspectiva revoluționară foarte îndepărtată. Această teorie oportunistă lichidatoristă a fost susținut de BERGER în anul 1928 când semnele de intrare într-o nouă criză ciclică a capitalismului în cadrul crizei generale a lui și a ridicării din nou a valului revoluționar se arată pe tirimul mondial cât și mai mult în România sguđuite de o permanență criză agrară și era lovite de o criză financiară începuse criza economică somaj, etc. Pe la sfirșitul anului 1928 sau la începutul 1929 BERGER ALADAR s-a întors în țară fără aprobarea C.C.P.C.R. trimis de BELA KUN și de KOBLOS, nefiind recunoscut de către C.C.P.C.R. și exclus din partid se stabilește la Timișoara organizând un grup paralel de organizația de partid. BERGER ALADAR a dus o luptă pe baza liniei sale oportuniste împotriva C.C.P.C.R. nu a recunoscut congresul și răsturnarea vechiului C.C.P.C.R. și în special scoaterea lui KOBLOS din C.C..

El a venit să înjghebeze în jurul său o organizație compusă din muncitori și muncitoare fost membrii de partid. Lu am încercat stînd de vorbă și cu el să se aranjeze situația lui în față de C.C. P.C.R. și numirea celor două organizații încă în timpul congresului S.U. la Timișoara în 1929 dar n-am

reusit deoarece ceream supunerea lui și a grupului său necondiționat față de C.C.F.C.R. în timpul luptei fracționiste în anul 1930 informându-l pe BERGHER despre situația din C.C. el s-a aliat cu grupul LUXIMIN RUDOLF și cu ajutorul lui am creat comitetul regional LUXIMINIST la Arad-Timișoara. BERGHER având rolul de desorganizarea a partidului a fost tolerat de siguranța din Timișoara și sprijinul ei. După lichidarea, luptei fracționiste el a părăsit țara și am auzit că în Ungaria a început să activeze pe linia sindicală și apoi a fost reabilitat și pe linia de partid adică a fost recunoscut ca membru de partid în P.C. maghiar.

Din anii 1931-1932 n-am mai auzit nimic de el.

KOBLOS BLEK a fost un element care a participat la revoluția din Ungaria în 1919 a avut rol de conducere și de organizare a armatei Roșie maghiare la Budapesta. După înăbușirea revoluției a fost arestat de poliția hitleristă și cu toate teroarea sângeroasă deslănțuite împotriva comuniștilor schingiuirea, executarea lor în masă și condamnarea lor, KOBLOS BLEK a fost pus în libertate și a trecut în România, unde a devenit un fruntaș a mișcării muncitorești în Ardeal. El a fost originar din Trg. Mureș de meserie tâmplar. Participă la congresul de afilierea la internaționala 3-a în anul 1921 și a fost arestat și el împreună cu toți care a votat afilierea dar în 1922 a fost pus în libertate. În închisoare cei arestați a hotărât creierea P.C. socialist din România și KOBLOS a primit mandatul de a organiza trecerea organizațiilor și grupărilor de stînga socialiste din Ardeal și Banat la P.C.S. din România.

KOBLOS a organizat meetinguri deschise la Trg. Mureș la Brașov și a organizat și în alte orașe întruniri închise, deoarece după meetinguri a avut rezultate răsunătoare, cu înfrângerea elementelor de dreapta, Siguranța n-a mai aprobat ținerea meetingurilor deschise și astfel s-a creat P.C.I. din România pe întreaga țară partidul legal cu sediul Central București, cu ziarul central "(Sogol)" "Socialismul".

A urmat congresul de unificarea sindicală la Sibiu. Adică la acest congres a fost hotărât unificarea mișcării sindicale din teritoriile alipite cu cea din vechiul regat.

În frunte cu un Consiliul General Sindical la București P.S.D. a încercat încă în acest congres să se asigure rolul de conducere în mișcarea sindicală pentru P.S.D. și a cerut afilierea la Internaționala Indicală din Amsterdam. Comuniștii însă au dăjucat această manevră social democrată cu succes prin propunerea de a menține independența și unitatea cum și legalitatea mișcării sindicale din România, prin neafilierea la nici-una din aceste două internaționale. A urmat apoi congresele Uniunilor Sindicale și pătrunderea comuniștilor în fruntea uniunilor. Fiind aleși la congrese în comitete Centrale în majoritatea comuniste, P.S.D. a forțat convocarea unui nou congres sindical care s-a ținut în anul 1923 la Cluj cu ajutorul siguranței care a arestat și a trimis la urmă majoritatea delegaților P.S.D. a spart mișcarea sindicală și astfel s-a luat ființă mișcarea sindicală unitară în România. Eu am intrat la P.C.S.R. în 1922 la înființarea lui adică a secției lui la Brașov și am luat parte activă la lupta împotriva social democrației și pentru creierea sindicatelor unitare, participând și la conferința unde a fost creiată Uniunea Sindicatelor Unitare a Muncitorilor metalurgiști și chimiști. Eu în acea vreme nu am avut nicio legătură cu siguranța.

Cu KOBLOS SLEK pe care-l văzusem în 1922 și care se bucura de mare simpatie a masei muncitoare în Ardeal, am făcut cunoștința personală în anul 1924 la București, în momentul când P.C.S.R. a început să organizeze trecerea în ilegalitate sub nume de P.C. din România. Venisem la C.C. în delegație și am primit-o însărcinare de la KOBLOS ca să urmăresc în ascuns pe un membru al C.C. care a fost arestat și a fost expulzat din România. Acesta era un anume LESCIAN. Sarcina mea a fost ca să călătoresc cu el cu același tren pînă la Cluj și acolo să informez partidul ca să urmărească soarta sa mai departe, nu cumva siguranța în loc de expulzare să i-a alte măsuri împotriva lui fără știrea mișcării. În momentul trecerii în ilegalitate a fost reorganizat C.C. al P.C.R. deoarece o parte din membrii săi au fost contra și au refuzat să participe la activitate ilegală. Dintre aceștia au fost, GH. CRISTESCU și N. MARIAN fost secretar al C.G.S.U. În acea vreme KOBLOS a devenit secretar general al P.C.R. Eu tocmai după întoarcerea mea la Brașov și mă găseam fără de lucru, influențat de faptul că mulți prieteni au părăsit mișcarea și

căuta să se aranjeze pe căi individuale eram și tânăr căsătorit și am avut presiune din partea soției și a rudelor ei mic burgheze în împrejurările arătate de mine în cursul anchetei, într-un moment de șovăială și de demoralizare am luat contact cu agentul VOINEA SEPTIMIU și prin el cu șeful siguranței de atunci PRISA ZAMFIR, cărui i-am predat două scrisori venite de la organele superioare pentru GRAMAZI SABO IULIU. În toate acestei situația mea eu am acceptat propunerea lui KOBLOS, de a organiza o conferință de partid din punct de vedere tehnic, fără ca să spun lui ce se întâmplase cu mine adică am ascuns faptul că eu acceptasem să fiu agent informator al siguranței. Mă atrăgea aventura și salariu propuse de KOBLOS și am acceptat și însărcinarea de a fi secretar regional al R.C.R. în regiunea Brașov, fără a gândi ce urmări va avea asupra mișcării revoluționare, și asupra mea în caz de arestare. Adică nu m-am gândit la sacrificiu, la nevoia și cea supremă de a mă jertfi și v-așa pentru cauza partidului și m-am văzut "arajat".

Nu m-a educat în sensul acesta nimeni și nu am avut în fața mea exemplu viu în mediul în care am crescut până atunci în mișcare, din contră am văzut atunci viața mic burgheză și lipsa de sinceritate, multe interese personale puse deasupra intereselor mișcării când a început persecutarea mai serioasă a mișcării comuniste.

Se vede clar că încă de atunci cu caracterul meu nestatornic aventurier și carierist căutam să folosesc mișcarea muncitorească pentru a "deveni cineva" pe socoteala ei, fără a fi data de a se jertfi pentru cauza clasei mele muncitoare. Într-o discuție ce am avut cu KOBLOS, cum să mă pot în caz de arestare el mi-a spus că "nai încotro atunci când ești prins cu fapte și cu dovezi trebuie să recunoști faptele tale dar să nu trădezi pe alții și lucruri necunoscute de Siguranță. Eu nu am avut frică de bătaie că am fost bătut destul până la această vârstă, nici de a face un anti-doi de închisoare dar am avut o teamă grozavă de moarte. Nu m-a trimis nimeni în mișcare cu scopul de a mai folosi pentru distrugerea ei. Am intrat în ea aruncat de valul revoluționar, am fost ridicat la posturi de răspundere, neformat încă și cu caracter necontrolat. Astfel se explică de ce așa de ușor am trădat în momentele grele de care m-am lovit în viață și mai târziu fiind aruncat în ghiarele si-

garanței m-am lăsat dirijat de ea, împins mai sus în funcție de conducere și mai jos în mocirlele trădătorilor atât în formă cît și în fapte ticăloase, lovind mișcarea în spate. Astfel se dovedește ca un adevăr istoric și dialectic declarația mea dată în cursul anchetei că - am dat dovadă prin faptele mele că am intrat în mișcare ca un dușman ca s-o lovesc înăuntru. Istoria faptelor mele trădătoare am arătat și a fost dovedite în cursul anchetei unde am recunoscut totul sincer și fără menajament față de mine.

În anii 1925-1928 cînd am stat în închisoarea Jilava era un moment cînd pe baza acuzației lui N. MARIAN - acuzație întemeiată de altfel - ceream o anchetă împotriva mea am fost "salvat" în partid datorită intervenției lui KOBLOS care știa în parte despre purtarea mea trădătoare la siguranță cu ocazia arestării mele în 1924 și 1925 dar deși a fost caracterizate de către C.C. cu purtarea proastă, am fost menținut în partid. N. MARIAN m-a acuzat direct că sunt agent de siguranță. Eram foarte frîmțat dar orgoliu meu și de frica de răzbunare a siguranței nu m-a lăsat să fiu sincer și fiind faptul că MARIAN ataca deschis conducerea partidului și susținea linia oportunistă de capitularea față de administrația prin atitudinea de luptă cu N. MARIAN și susținerea a luptei revoluționare, mi-a fost ușor de a adormii vigilența colectivului de partid din închisoare și în loc ca să deschid ancheta împotriva mea, am fost condamnat și respins N. MARIAN și am fost eu apărat de "calomniile lui" încercarea mea de sinucidere în toiul unei lupte de greva foamei m-a întărit și mai mult poziția mea în colectiv și în Partid în închisoarea Jilava.

Regret cel mai mult faptul că deși subinfluența lui BORIS STEFANOV am crescut mult politicește și ideologicește și în el am văzut un conducător mare, cinstit, devotat și gata a se jertfi pentru cauza clasei muncitoare și am cunoscut și de alt tip de conducător adevărat ca PAVEL TAGENCO ucis de siguranță, nu am găsit destul de tărie în mine de a desvălui în mod cinstit situația mea și n-am cerut sfatul lui B. STEFANOV pe care am stimat și am iubit. Puteam cel puțin să-mi salvez cinstea mea de muncitor și să mă reabilitez chiar în fața mișcării prin purtarea mea în viitor fiind smuls din ghiarele siguranței cu ajutorul mișcării revoluționare.

M-a împiedecat orgoliu meu individualism mic burghes caracterul meu putred și laș. Iubirea de sine nemărginite și instinctul animalic de autoconservare a învins mișcarea conștiinței care am simțit atât mai mult cât creșteam din punct de vedere politic și ideologic. Nu-mi cădeam seama atunci că pregătirea mea politico-ideologică atita timp cât sunt legat și cu siguranța nu va fi nici un folos clasei muncitoare, ci de fapt va fi arma puternică pentru a înșela partidul și clasa muncitoare a dejuca vigilenta mișcării revoluționare a împiedeca demascarea mea ca agent al dușmanului pătruns în sinul ei. Și așa s-a întâmplat cu mine care n-am avut voința de a mă demasca în fața mișcării am arătat mai mare încredere în fața de siguranță decât față de partid și am ajuns adînc în nocirle trădătoare și m-am strecurat sus de tot, am făcut carieră înșelînd întreaga lume.

Cu KOBLOS, BIEK m-am revăzut la congresul al IV-lea. Eu am arătat și în cursul anchetei să susțin și acum analizînd atit pregătirea lui cit și desfășurarea Congresului și evenimentele petrecute ulterior că acest congres a fost un congres fracționist și purta în sine elementele fracționizmului desfășurat ulterior în P.C.R. în anii 1929 și 1930. În toate aceste evenimente istorice și politice au jucat rolul mare atit agentura dușmanului internațional cit și siguranța din România burghezo-mogherești.

Biroul politic al C.C.P.C.R. în frunte cu KOBLOS, M. BUCHER, DOBROGEANU GHEREA, FABIANU etc. se găsea în străinătate susținuți de dușmanii clasei muncitoare și a Uniunii Sovietice agenți ai imperialismului pătruns în Komintern și ulterior dema cați ca, BELA BUN și VALETHI. Directivele acestei conduceri mergeau pe linia oportunistă lichidatoriste care a provocat nemulțumiri și respingerea din parte cadrelor mijloace din partid, și din închisori. În frunte cu SIMPAN FORIS care era și el membru a C.C. P.C.R. s-a creiat o fracțiune așa zisul "Activul Bucureștiului". Această fracțiune a început lupta împotriva B.P. al C.C. P.C.R. cu scopul de al înlătura și să accopereze conducerea în mîinile ei.

Această fracțiune a fost susținută în special de o serie de elemente dela conducerea centrală, elemente la fel oportuniste, descompuse și paraziste care trăia o viață destrăbălată de chefuri, băuturi și cu femei. Era între ei și agenți ai

siguranței ca S. MARGULIS și STERNBERG. Conducerea Mopruului primea fonduri foarte mari pe linia ajutorului Roșu Internațional, despre care nu dădea socoteală ani de zile. Când am fost amenințat ca să nu mai primesc fonduri trimitea socoteala falsă și cu cifre rotunde și nu amănunțite. De aceea conducerea P.C.R. cel din străinătate în anul 1928 luase măsuri de înlăturarea lor și reorganizarea P.C.R.-lui însă această măsură a fost împiedecată de "Activul Bucureștiului". Această bandă legată și cu siguranța voia să acapareze și conducerea partidului, nu pentru a susține linia revoluționară Marxist Leninist al P.C.R. împotriva liniei oportuniste a grupului KOBLOS ci pentru a le salva propriu situația de viață lor destrăbălată și a împiedeca ridicarea elementelor muncitorești din sinul cadrelor de mijlocii al Partidului. "Activul Bucureștiului" avea influența asupra organizațiilor locale ale partidului în vechiul Regat în frunte cu elemente ca DORI GOLDSTEIN și a mai fost susținute un grup basarabean în frunte cu COSTENCO (BURBU) NICOLSCHI și GANEV. Grupul basarabean a fost susținut de elemente naționaliste contrarevoluționare pătrunse în C.C. al P.C.U. din Chișinău și urmarea cucerirea rolului conducător în C.C. P.C.R. Ardeleanii stăteau subinfluența lui KOBLOS. Astfel congresul IV, a fost împărțite în grupuri regionaliste și de fapt dirijată de grupul basarabean susținut de FORIS, DORI GOLDSTEIN și de mine care mă găseam subinfluența lui FORIS.

În timpul congresului stînd de vorbă cu KOBLOS, el a încercat să mă atragă alături de el, mi-a tras atenția că scopul grupului basarabean nu este cinstit spunîndu-mi "tu nu vezi că acest grup, în frunte cu COSTENCO, cu sprijinul naționaliștilor ucrainieni, caută să pue mina asupra partidului nostru pentru ca să-l folosească în scopurile lor. Ulterior după cîțiva ani s-a dovedit acest lucru prin descoperirea elementelor naționaliste din P.C. Ucrainiană dintre care făcea parte cum am auzit și COSTENCO conducătorul grupului fracționist BARBU.

Din acest congres astfel organizate, nu putea să reiese o conducere unită puternică omogenă care să corespundă rolului de a conduce partidul și clasa muncitoare la lupta revoluționară în perioada noiei crize și a ridicării valului revoluționar în țara noastră.

Deasemenea congresul nu a fixat caracterul revoluției. În România nu a stabilit în mod clar strategia și tactica partidului ținând cont de condițiuni istorice, concrete în care se desfășoară lupta de clasă în țara noastră. Încă la congres după ce a fost ales nouă conducere, într-o discuție în care s-a ivit o contrațicere NICOLSKI a declarat "dacă nu primiți propunerea noastră, noi basarabeni ne retragem din C.C.". Astfel basarabeni caută să dicteze în C.C. ca un grup fracționist prin șantaj. Iată rădăcina luptei fracționiste care au adus atita pagubă mișcării revoluționare în anii 1929-1930.

La sfârșitul 1928 C.C. ales la Congresul al IV-lea a fost lărgit a intrat în conducere propus și susținut de grupul basarabean și de DORI GOLSTEIN, MARCEL PAUKER care venise în țară cu aprobarea dată de secretarul general COSTENCO (BARBU) care se găsea în momentul acela la Moscova. MARCEL PAUKER în strinsă colaborare cu DORI GOLSTEIN a și început lupta pentru a deveni el principaul conducător ideologic și politic al partidului. Lupta între M. PAUKER și COSTENCO (BARBU) s-a degenerat apoi pînă la spargerea C.C. și a luptei fracționiste deschise despre care am vorbit pe larg în cursul anchetei. În mediul acesta între dușmanii inverșunați, demascați ulterior, nu numai că nu m-am putut revenii pe calea cinstită dar mi-am stricat și mai mult și am fost cel mai activ în legăturile mele cu siguranța 1928-1930. Toată activitatea mea negativă trădătoare în această perioadă este astăzi cunoscută în întregime. Deasemenea este cunoscut cine a fost și ce au devenit toate elementele dușmane pătruns în conducerea mișcării revoluționare KOBLOS E., M. PAUKER, COSTENCO, BERGHER A. STEFAN FORIS DORI GOLSTEIN și mulți alții din vechile figuri în mișcare, care au avut influența adîncă dăunătoare asupra caracterului meu. Nu e scuza pentru faptele mele trădătoare ci tragedia vieții mele de fost muncitor.

Întresc ca să mai lămuresc unele momente din timpul activității mele de agent provocator al Siguranței legate de alte persoane. În cursul anchetei dintr-o confuzie am arătat că l-ași fi cunoscut pe SANDU LIBLICH personal și că am fi folosit cabinetul său medical pentru o întînire acolo, prin agentul cu care trimeteam rapoarte la siguranță și că ași fi știut de la fostul subinspector general BANCIULESCU că SANDU LIBLICH ar fi avut legături cu siguranța ca informator. Cu am

confundat pe SANDU LIBLICH cu o altă persoană a cărui nume nu mi pot aminti la care într-adevăr am primit literatură și material din străinătate și care avea un cabinet medical în care am avut întâlniri cu agentul și cît mi aduc aminte pe firmă nu figura numele său, adevărat, ci un nume cu răsunet francez. Cabinetul părea că se află într-o casă cu etaj pe o stradă care pronește din Calea Moșilor spre stînga. Persoana aceea nu cunoștea legăturile mele cu siguranța. Cred că în urma eliberării mele în Decembrie 1928 de la Comănduirea militară Brașov, am fost ridicat din nou de către siguranță pe la sfîrșitul lui ianuarie și dus la BANCIULESCU acasă și cu ocazia aceasta reluasem legătura cu siguranța și cu agentul de legătură, VICTOR cu care m-a legat BANCIULESCU și cu care am avut legături, pînă la evenimentele din Lupeni (1929). Cu SANDU LIBLICH m-am făcut cunoștință personal după 23 august 1944.

Mai socot necesar de a da lămuriri asupra rolului lui MAGDO ION în legătură mea cu siguranța în anul 1930-1932. Eu am declarat că MAGDO ION ar fi fost agentul de legătură între mine și BANCIULESCU și am arătat împrejurările în care am luat legătură cu MAGDO ION. După ce am fost confruntat cu MAGDO ION care abea la sfîrșitul confrunțării forțat de mine a recunoscut tot ce ace am declarat eu, nerecunoscînd însă împrejurările în care am făcut cunoștință cu el precum și faptele arătate de el în declarațiile anterioare nefiind adevărate la mine a născut o mare îndoielă. A eșit la iveală în memoria mea o serie de momente care pot să dovedească că de fapt un MAGDO ION a fost agentul meu de legătură ci o altă persoană care locuia în acelaș cîute cu mine unde locuia și MAGDO ION la imobile, proprietatea părinților lui la str. Forumbaru 71 - București. Cu MAGDO ION intrasem în legătură prietenească după ce m-am mutat la ei și aceasta s-a întîmplat după ce eu reluasem legătură cu agentul "LUCACI" numele conspirativ a agentului.

Măduc aminte precis că pe la sfîrșitul lui ianuarie 1930 am fost ridicat de la siguranța de la o locuință care se găsea într-o străduță sau fundătură între str. Dr. Felix și Danu Manta. BANCIULESCU mă forțat să am din nou un agent de legătură permanentă, reproșîndu-mi că eu mă ascund mereu și că nu sunt sincer față de ei. A mai fost prezentat încă o persoană

cred că VINTILA IONESCU cu care a sfătuit BANCIULESCU spunin-
du-i că "dăm pe LUCACI". Amănuntele luarei de contact cu
LUCACI pe str. Părintelui Lucaci am relatat în declarațiile
mele. Am avut și mai tirziu multe întâlniri pe această stradă
cu agentul LUCACI și dacă o fi fost MAGDO este imposibil ca el
care a amintit multe amănunte despre legăturile noastre pe
care eu l-am uitat dar ne-am amintit după confruntare, n-a fi
vorbit la anchetă despre întâlnirile noastre pe str. Lucaci.
Cum am arătat în tiapul anchetei, eu pe baza propunerii lui
LUCACI am închiriat locuința dela părinții lui MAGDO și cu el
am făcut cunoștință după ce ma-m mutat împreună cu soția la
această locuință, în curte care locuia și agentul LUCACI.
Imprejurarea în care am făcut cunoștință cu MAGDO ION în curte
la ei, corespund adevărului exact așa cum a relatat MAGDO
și la confruntare. MAGDO ION a dat o serie de declarații ina-
inte de confruntare, mincinoase și denaturate despre relațiile
noastre și nimic ceace a fost real între mine și agentul LUCACI.
Eu am avut instrucțiuni dela BANCIULESCU, ca să nu vorbesc
nimic față de LUCACI despre numele meu adevărat, despre
participarea mea și rolul meu în mișcarea revoluționară și
nicidespre el. Rapoartele mele se predau lui LUCACI în scris
în plicuri închise lipite. Eu n-am avut nicio obligație de a
plăti vreo sumă de bani agentului de legătură ci din contră
puteam să cer dela el, adică prin el bani pînă la 2-3 mii lei
la care avînd însărcinare să-mi dea imediat fără a cere dela
mine motivare. Dela agentul LUCACI eu am luat numai odată la
prima întâlnire suma de 1000 lei pentru nevoile persoanele și
tot prin el am luat cele 10.000 lei pentru susținerea luptei
fracționiste.

Despre aceste amănunte nimic n-a știut și n-a decla-
rat MAGDO ION pînă la confruntarea cu mine.

Aste cu totul nelogic și contrar tacticei mele de a
ascunde legăturile mele cu siguranța și contrar instrucțiunilor
primite dela BANCIULESCU, ca să intra în discuție cu agentul
încercînd să-l fac un simpatizant al mișcării să-i fac legătură
cu oamenii din mișcare și ca mai tirziu cu multe ocazii, în
închisoare și chiar după război se vorbesc despre el față de
cineva. Cu agentul LUCACI eu nu am avut nicio relație față de
altcineva în curte nici măcar nu ne-am saluta pînă la logonda
sorei lui MAGDO cu SEBENI la care a fost prezent și agentul
LUCACI. Avea după această logonda să-mi curățească de a ne saluta
între noi în fața locuitorilor din curte.

fracționistă deschis și a fost stabilite ca prin LUCACI să primesc și instrucțiuni și să discut cu el despre desfășurarea luptei fracționiste.

Cu MAGDO ION însă am avut relații deschise și fără a vorbi despre participarea mea la mișcare am vorbit cu un propagandist și l-am făcut să devie un simpatizant al mișcării și a URSS-lui. Nu am găsit odată pe MAGDO citind revista sovietică URSS, care se vindea în chișcouri de ziare în limba franceză și germană, or dată chiar de mine nu știu exact și atunci am și vorbit împreună despre planul principal în mod pozitiv din partea mea, însă el primea cu îndoială la început.

Deasemenea am vorbit, adică am făcut propagandă comunistă în sinul familiei MAGDO, între frații și surorile lui MAGDO ION. Mama lui observând aceasta certa pe copii ei și cerea ca să nu aibe relație cu mine. MAGDO a declarat la confruntare că am trimis cu o scrisoare la o adresă dar ei n-a predat această scrisoare pentru că în curte era întuneric și avea teamă să intre la adresa indicată de mine și mi-a dus scrisoarea înapoi.

Si această declarație corespunde adevărului. Eu am trimis pe MAGDO ION cu niște instrucțiuni importante care trebuie să predea unui tânăr croitor și de acolo tânărul trebuia să predea mai departe pentru multiplicat. Fără îndoială că dacă MAGDO ar fi fost agentul meu de legătură cu Siguranța nu trimeteam prin el un material care nu voiam să ajungă în mâinile siguranței și eu trimeteam la o adresă conspirativă pe care o folosea numai eu personal. Miaduc aminte bine și faptul că la logonda serei lui MAGDO a fost invitați și unii tineri unguri prieteni cu MAGDO sau rude și locatarii din curtea imobilului unde locuiam și a fost prezentat și agentul meu de legătură cu care nu eram în relație prietenească.

În timpul petrecerii ne-am avîntat într-o discuție politică vie provocată, de mine, logodnicul serei MAGDO susținut de agentul meu de legătură a exprimat vederile sale, foarte reacționare, pe care le combăteam eu și am fost susținut de unii din prietenii lui MAGDO. MAGDO ION era un om foarte fricos și nu se amesteca în discuție. Pe fratele său care era elev l-am prelucrat și am legat cu UTC.

După lichidarea luptei fracționiste eu încă un timp am

rămas secretarul general al CGSU și am primit însărcinarea de a pregăti o delegație cu care trebuia să merg și eu la Congresul al 5-lea al Profinternului. Era prezent în țară și un delegat la Profinternului dela care primisem instrucțiuni și fonduri necesare pentru pregătirea alegerii delegațiilor și plecarea lor în frunte cu mine la congres. Prima întâlnire cu delegatul am avut-o la o ședință în fața noului secretariat al C.C.P.C.R., cu care eu în calitate mea de secretar general al C.S.S.U. am avut legătură. După această ședință, instrucțiunile C.C. am primit prin NIKAIL PANESCU care era în noul secretariat și care participase la lupta fracționistă în grupul LUXIMIN RUDOLF. M. PANESCU care fusese ridicat în C.C. P.C.R. și om de încredere a lui LUXIMIN, mai târziu a fost exclus din partid (cam în 1931) demascat ca agent provocator.

Delegatul profinternului dorea să mă întâlnească ca să stea de vorbă cu mine despre mișcarea sindicală și despre sindicatele din Timișoara create de EULIEN CALOMAN, după dizolvarea S.U. Am fixat o întâlnire la Băneasa într-un mic parc cu arbori. Întâlnirea a avut loc spre seară și în locul acela era liniștit, gol, nu umbla nimeni. Delegatul trebuia să vie însoțit de PATRASCANU ca trădător. Nu știu cine a făcut legătura între delegatul și PATRASCANU și cine a comunicat lui ca să-l aducă pe delegatul la mine la locul fixat, dar cred că a fost M. PANESCU.

Eu promisem pe jos deacasă însoțit de MAGDO ION care pleca în oraș. Am mers împreună pînă la B-dul Iancu Jianu și ne-am despărțit în apropierea statuiei Aviatorilor. Pe drum am vorbit cu MAGDO ION și în fața lui am desconspirat faptul că eu sunt din mișcare și am făcut parte din C.C. P.C.R. dar în urma luptei fracționiste am fost scos. Atunci am spus lui MAGDO și numele meu adevărat. MAGDO mi-a răspuns că el bănuia că nu sunt voiajor și că sunt un conducător al mișcării comuniste. Ajungînd în fața statuii, am spus lui MAGDO, "eu te las că am o întâlnire cu cineva din străinătate".

Nu i-am spus lui MAGDO nici cine este și nici locul întâlnirii. Am părăsit pe MAGDO am mers pînă la "Bufet" la stațiunea de mașini și am luat o mașină taxi. N-am fost urmărit de nimeni, MAGDO pornise spre oraș și nici mașina cu

care au plecat n-a fost urmărit de o altă mașină.

MAGDO ION putea să mă trădeze în felul următor: să mă urmărească neobservat printre copacii din parc până la bufet în mod neobservat să i-a și ei o mașină și să mă urmărească din depărtare, și după ce am intrat în parc să observe și o altă mașină și cele două persoane coborâte din mașină intrând în foarte scurt timp după mine în par, apoi să caute un telefon public să informeze siguranța, care să trimească agenți cu mașina și să ne prindă la locul întâlnirii pe toți trei, sau să aștepte reintoarcerea noastră. Bă sună toate acestea ca un roman polițist și greu de crezut, că MAGDO ar fi putut realiza în așa scurt timp. Întâlnirea și discuția n-a durat mai mult de o jumătate de oră. La despărțire am propus ca să nu mergem împreună că până la stația de mașini este departe.

FATRASCANU nu este prea cunoscut și este periculos de a umbra pe jos împreună. Eu cunoșteam bine cărările și aleile în jurul lacului Băneasa, neasănate încă în anii aceia și am luat pe aceste cărări despărțindu-mă de ei. Contrar propunerii mele FATRASCANU a pornit cu delegatul pe jos spre oraș pe șosea și au fost arestați pe drum apoi eliberați amândoi. Dece n-a venit siguranța în parc să ne aresteze pe toți trei împreună? Eu cred că dacă siguranța ar fi urmărit pe mine ar fi căutat să ne prindă pe toți împreună în parc și cu ajutorul meu și prin faptul că eu n-aș fi putut da nici-o explicație asupra întâlnirii mele cu FATRASCANU și cu un străin se deducește adevăratul motiv, venirea acestui străin în țară ca un trăsă al mișcării revoluționare internaționale. În fața acestei importante capturări, pentru siguranță, ea nu ar fi menajat pe mine, care pentru siguranță nu mai prezentam o importanță serioasă prin faptul că nu mai făceam parte din conducerea partidului. Siguranța nu a știut că eu voi lua alt drum la întoarcere și astfel eu n-am fost arestat numai din întâmplare, împreună cu FATRASCANU și delegatul și citiștii la cercetarea lor, siguranța n-a posenit de întâlnire în parc cu mine. Eu cred mai de grabă că FATRASCANU poartă vina acestei arestări prin faptul că a întâlnit cu delegatul direct la Hotelul Athenee înainte controlat permanent de siguranță și de acolo au pornit cu mașina și astfel a fost ușor urmărirea lor, deoarece FATRASCANU a fost mult mai bine

cunoscut decit mine de agenții siguranței.

Prin arestarea delegatului împreună cu PATRASCANU și mai ales punerea lor în libertate așa de ușor, privind explicația legat cu ață prin care ei căutau să justifice întâlnirea lor, mai de grabă dovedește că siguranța nu știa cine este persoana aceasta străină și arestarea sa produs spontan din inițiativa agenților care la-u urmărit, ori a fost menajat PATRASCANU, prin punerea lor în libertate.

După ce am fost scos din C.C. eu informasem siguranța prin agentul LUGACI că eu nu mai fac parte din C.C. și am fost scos și din C.G.S.U. Dealtrei a apărut și în presa internațională faptul că am fost îndepărtat din conducerea C.G.S.U. din cauza "incapacității". Pă a a vorbi despre persoane din care sunt compuse noua conducere, am comunicat prin agentul că nu mai are niciun rost să mai ținem contact și am cerut să fiu lăsat în pace. Astfel am întrerupt legătura cu siguranța și așteptam hotărârea C.C., care trebuia să primesc prin IMRE ALADAR, care ca om legal putea să mă viziteze și acasă la mine. Siguranța cunoștea din mișcarea sindicală legală legăturile noastre și de prietenie între familia noastră. Astfel întâlnirea noastră acasă la mine nu a reprezentat niciun pericol pentru ei. Într-o zi egind dela locuința mea împreună cu IMRE ALADAR, l-am întâlnit pe MAGDO în cort și l-am prezentat lui IMRE ca un simpatizant și nu prieten al meu care poate fi folosit în mișcarea sindicală în chestiuni tehnice. IMRE ALADAR a fost unul din 3 secretari care au luat locul meu în conducerea sindicală în C.G.S.U. În locul secretarului general a fost ales într-o conferință sindicală 3 secretari, ABRAHAM BERNAT, MOSCU KON și IMRE ALADAR.

Eu mă găseam împreună cu soția mea în situația grea materială și fără de lucru. Fiind în relații intime cu MAGDO am povestit lui despre situația mea și am spus desconfirind prin aceasta că locul meu în conducerea sindicală a luat IMRE ALADAR, care a jucat un rol în înlăturarea mea din postul de secretar general al C.G.S.U., MAGDO mi-a ajutat materialicește. La începutul anului 1931 am primit prin IMRE ALADAR hotărârea C.C. I.C.N. ca să mă deplasez la Buhuș și să organizeze mișcarea sindicală și să creiez organizații de partid în centrele industriale, Piatra Neamț, Bacău și Buhuș.

Am primit două adrese și 500 lei cât a costat biletul de tren până la Buhuș. Trebuia să lichidez locuința din București și să trimit soția la rudele ei la Brașov. M-a ajutat MAGDO cu 1000 lei împrumut. C.C. a fost lărgit din noi elemente, întors dela școala leninistă din URSS, C.C. și-a manifestat față de mine o mare neîncredere din cauza participării mele în lupta fracționistă și faptele mele de după hotărîrea Cominternului am fost socotite continuarea luptei fracționiste și după înființarea secretariatului provizoriu. Aceste fapte a fost: 1) Ca secretar Gen. al C.G.S.U. am trimis un raport sindical la Profintern peste capul C.C. 2. Am fost invinuit că aș fi sabotat plecarea delegației în frunte cu mine la congresul Profinternului, cu scopul de a scăpa de tragerea la răspundere pentru introducerea fracționismului în mișcarea sindicală. În această chestiune nu eram vinovat deoarece delegația na plecat din cauză că a văzut trecerea pe Nistru și M. IANESCU a sabotat organizarea a unei treceri clandestine pe Nistru). Pentru căderea însă a trecerii vechi care rolul C.C.F.C.N. sunt și eu vinovat, deoarece în anii 1928 și în 1929 am dat unele indicații destul de suficiente pentru siguranță ca să descopere toată tehnica și locul trecerii încă de atunci. Cu toate acestea pe această cale a fost multe treceri clandestine de oameni și material fără niciun accident, până la preluarea acestei treceri de către noua conducere a partidului. După lichidarea luptei fracționiste. Eu am aflat ulterior că a fost descoperit un agent provocator care locuia la Tiraspol și făcea parte din tehnica punctului de trecere și astfel siguranța cunoștea de mult înainte chiar chestiunea cînd treceam Nistru și plecam la Congres.

După plecarea mea la Buhuș am adus acolo munca sindicală și de partid, fără a avea vreo legătură cu siguranța. Venind la București, la o conferință sindicală, am dormit o noapte la MAGDO ION și am povestit lui despre participarea mea la o conferință sindicală, fără a da vreun amănunt și a vorbi de alte persoane participante și mă laudam de succesele mele de muncă la Buhuș.

De altfel din cauza caracterului meu de a pâlăvrăgii și de a mă lauda de importanța mea am desconspirat multe lucruri în viața mea în fața de persoane străină sau în fața oamenilor din mișcare. Astfel de pâlăvrăgie și laudărosie eram foarte

obișnuit lucru în cercurile elementelor mici burgheze și intelectuale legate cu mișcare mai ales în cercurile conducătoare a organizațiilor de masă din București și a înlesnit dușmannului să descopere secretele mișcării revoluționare. Acest caracter prost, mic burghez al meu a costat mult și mișcării și mie personal.

În vara anului 1931 în calitate mea de secretar regional a P.C.R. Regiunea Moldova, datorită neîncrederii C.C.P.C.R. față de mine pînă la rezolvarea situației mele, am fost lăsat timp de peste două săptămîni, fără legături, fără locuință și mijloace de trai.

M-am gândit (lucru foarte ticălos) să caut legătură cu fostul agent de legătură cu siguranța LUCACI și pe baza serviciului meu pentru siguranță fără a cere bani să cerdela el 2000 lei. În așteptarea lui în apropierea locuinței în str. Torumbaru, unde locuiam în 1930 și locuia și agentul LUCACI, l-am întîlnit pe MAGDO. Am povestit lui MAGDO ION situația mea și el m-a ajutat cu 2000 lei. Dacă ar fi fost MAGDO ION agentul nu ar fi fost nevoit să vorbească de situația mea materială ci pur și simplu, ceream bani și mergeam la hotel să dorm, nu flămânzeam și nu deranjeam pe prieteni, dar mai ales nu povesteam chiar și după război despre el ca prieten care m-a ajutat în momente grele. Un singur lucru a rămas neclarificat și mai rămîne ca semn de întrebare. Întîlnirea mea cu MAGDO în primăvara 1932. Eu am arătat în cursul anchetei că în primăvara 1932, am fost arestat într-o casă unde veneam ca să mă întîlnesc cu MOSCU KON, care împreună cu alții a fost arestat tot în casa aceea și am fost pus în libertate în condițiuni ca să preiau legătura cu siguranța.

Eu am refuzat să mai dau informații în scris și am promis lui LANCULESCU fie că voi căuta să preiau legătura cu LUCACI și prin el voi informa Siguranța despre activitatea mea și voi înlesni urmărirea mea și astfel siguranța va putea căpăta alta fire de urmărit fie că eu voi găsi pe cineva, prin care voi trimite informații verbale. Fapt este că eu nu am mai întîlnit cu LUCACI ci cu MAGDO ION tot în apropierea statulei Aviatorilor și am povestit, lui că lucrez din nou la București la C.C.S.U. Nu pot reaminti dacă atunci am vorbit cu MAGDO despre angajamentul meu la Siguranță și în ce formă, sau mă

gindeam să spun la o altă ocazie de întâlnire, dar mi-adun
aminte că am cerut ca să menținem legătura între noi și să
mă caute ziua în jurul lacului Floreasca unde umblam la
pescuit. Analizând această problemă ținând cont de situația
mea și gândurile mele de atunci, în mod logic trag urmă-
toarele concluzii. Am avut teama de a nu fi descoperit sau
demașcat de siguranța față de mișcare. Deaceia m-am angajat
față de BANCIULESCU în condițiuni ca să dau informații dar să
nu dau documente în scris. 2. Să am un om de legătură fără
experiența și astfel voi putea da, nu cece dorește sigu-
ranța, ci să dau informații despre lucruri pe care scotesc eu
că pot da fără pericol pentru mine sau să dau informații
falsе ducând în eroare siguranța și înlesnesc urmărirea mea
numai cu oameni legali, care activează pe linia sindicală
și care sunt cunoscuți de siguranță. Să am un om de legătură de
care pot săapa ușor, care nu mă trădează și face numai cece
spun eu. Astfel de om am scotit că este MAGDO care cum cre-
deam eu simpatizează cu mișcarea, și are în mine deplină
încredere. Astfel aproape sunt sigur că eu am spus lui BAN-
CIULESCU că voi trimite informații prin un om de încredere al
meu. L-am întâlnit pe MAGDO cu care am vorbit într-o formă
din care să reieșcă că angajarea mea cu siguranța ar fi o tac-
tica justificată și căm informații nepericuloase mișcării
revoluționare și am instruit pe MAGDO care a căzut de acord
cu mine. În felul acesta în anul 1932 MAGDO ION a aflat ceva
despre legăturile mele cu siguranța. MAGDO însă fiind un om
fricos nu a avut curaj să vie la întâlnire cu mine în jurul
lacului FLOREASCA, care se afla atunci neasurat încă plin cu
stufieria și locuri de păscut pentru vite unde umbla prea
puțină lume. El nu mă întâlnea niciodată după discuții ce am
avut cu el în primăvara 1932 până la ziua grevei dela Grivița.
Această întâlnire în februarie 1933 a fost cu totul
intâmplătoare. Mergeam la o ședință conspirativă, sirenele
sunau la Grivița. Era dimineața de vreme și pe strada Barbu
dela Franca am întâlnit față în față cu MAGDO. El m-a întrebat
ce este că sună necontînu sirenele și eu am răspuns că este
grevă la C.F.R. și i-am rugat să nu spună nimănui că m-a
văzut. Eu aflasem încă în 1932 că BANCIULESCU egise la pen-
să și am scotit că am scăpat de obligația față de siguranță.
N-am mai văzut pe MAGDO ION până în anul 1939 după eliberarea

mea din închisoare.

Înainte de a fi fost din nou recrutat de Siguranță, de întâlnirea mea cu VIVILIA IONESCU și N. TU CU în împrejurările cunoscute eu avusesem o întâlnire întâmplătoare cu BANCIULESCU pe str. Floreasa cum am arătat în cursul anchetei, promiseseam lui că deși nu mai fac parte activă în mișcare voi primi să fi informat. Eu i-am amintit lui BANCIULESCU numele lui MAGDO ION, prin care aş putea să-i trimit lui unele informații despre mișcare, crezind că MAGDO era cunoscut de BANCIULESCU din 1932, dar el mi-a răspuns că nu-l cunoaște această persoană și că el va aranja altfel lucrurile. Cred că BANCIULESCU a aranjat cu VIVILIA IONESCU recrutarea mea în toamna anului 1939, în împrejurările relatate de mine în cursul anchetei. Cu MAGDO ION eu am avut legătură și în 1939. El s-a activat atunci MOER-ului avea legături cu soția mea BOZA LUCA care s-a ocupat cu desfășurarea obiectelor efectuate în închisoare de deținuții politici. Eu nu am niciun interes nici de a scoperii pe MAGDO ION, nici de a-l infund, aruncând pe spinarea lui crime nesăvârșite de el, din cauza că nu am reușit de a identifica absolut sigur agentul adevărat prin care am ținut legătură cu Siguranța în anul 1930. Sper că pe baza acestor precizări organele competente va putea restabili adevărul fără a mai rămâne vreo îndoielă la mijloc și eu voi fi liniștit în conștiința mea.

Nu știu dacă BANCIULESCU și VIVILIA IONESCU se află la dispoziția organelor anchetatoare dar regret foarte mult că nu am avut ocazia de a fi confruntat cu ei în cursul anchetei și astfel să fie lămurite multe lucruri care eu singur nu am putut lămuri nici în cursul anchetei și nici în această memorie.

Concluzia mea asupra lui MAGDO ION și rolul său este că MAGDO ION nu a fost omul de legătură între mine și Siguranța în anii 1930-1931 și n-a cunoscut legăturile mele cu Siguranța. În anul 1932 însă eu am încercat să-l folosesc ca om de legătură și la aceasta dată, MAGDO a aflat de la mine că eu am legătură cu Siguranța. El a știut atât cât am spus eu și a acceptat să fie om de legătură între mine și Siguranța, dar în practică nu a împlinit această sarcină dată de mine.

O altă problemă care eu n-am putut lămurii și nu pot să vedea în așa fel ca să nu rămână nicio incertitudine, este întâlnirea ce a avut loc între mine TEODAN GEORGESCU și fostul Comisar șef al siguranței TURCU NICOLAE în anul 1939. Fiind de a fi calificat și în timpul anchetei ca provocator, totuși am sperat și susțin și acum că această întâlnire în trei a avut loc și cel mult ar putea să fiu greșit, ceea ce e puțin posibil, în ceea ce privește persoane participante ca organ al siguranței. Este știut că în cursul anchetei atât TEODAN cât și TURCU la insistențele și argumentele mele au fost nevoiți să recunoască această întâlnire cu trei, dar apoi amândoi și-au retractat declarațiile lor de recunoaștere care provocase și în mine oarecare incertitudine momentane. Eu voi încerca de a analiza din nou această problemă pentru a da o mână de ajutor organelor competente pentru demascarea și infrângerea încăpăținării a lui TEODAN GEORGESCU.

În anul 1928 cam în luna septembrie când am început activitatea în C.C. P.C.R. am avut o întâlnire cu T. BANCIULESCU fost subinspector general al siguranței. Mi-a rămas un om de legătură care nu era prezent și pe care trebuia să-l caut la locuința sa indicată de BANCIULESCU. Acesta încă mi-a atras atenția ca să fiu cu băgare de seamă că omul pe care îl numea comisar GEORGESCU, are rude comuniste care umblă la ei și a amintit de familia lui TEODAN GEORGESCU. Acest agent locuia în s. r. sf. Apostol la partea dreaptă a străzii începând de la Calea Rahovei.

Eu TEODAN GEORGESCU îl știam ca element activ pe linia sindicală în sind. Tipografilor încă în 1928-1929. Noi ne-am cunoscut și ne-am împrietenit mai bine în 1935 sau 1936 când ne găsim împreună la închisoarea militară Jilava, unde eu TEODAN, BANCIULESCU și IOAN NOLME am stat împreună într-o cameră, fiind ținuți izolați de ceilalți deținuți de către administrația închisorii. Restul de deținuți politici au fost ținuți într-un alt corp al închisorii.

Nu uităm de mult împrejurarea în care luasem legătura cu agentul GEORGESCU în 1928 și nu mai aveam de mult legătură cu siguranța. Cu TEODAN GEORGESCU n-am întâlnit din nou în toamna 1939, după ce în împrejurări cunoscute am reluat legătura cu siguranța prin TURCU NICOLAE și VINTILIA IOANESCU.

Începând din toamna lui 1939 pînă la sfîrșitul lui mar-
tie 1940, am avut mai multe întîlniri cu TEOHARI, pe linia de
partid. Știu că BELA BRAINER se opunea ca T. GEORGESCU să fie
ridicat de mișcare, datorită purtării sale cu ocazia areș-
tării lui și abia după moartea lui BELA BRAINER eu și POBIS
STEFAN, am hotărît ca în locul lui WONGHSTEIN care a fost
trimis în Basarabia, primul secretar al org. București, să fie
numit T. GEORGESCU. Eu mi-aduc aminte că la prima întîlnire a
mea cu TEOHARI, el m-a condus la o locuință în a cărei gazdă
eu am recunoscut vechiul meu agent de legătură cu siguranța
cu care mă legase BANCULESCU în 1928. TEOHARI mi-a spus că
această gazdă este un frate al său.

Eu nu știu dacă această persoană a fost frate, văr sau
altă rudă a lui T. GEORGESCU., dar el așa mi-a spus că sunt
frați. Este normal că pe mine m-a interesat ca să știu dacă
această persoană m-a recunoscut și dacă este întradevăr fos-
tul agent de legătură, sau nu mai este vorba de o asemăna-
re între el și fostul meu agent de legătură cu siguranța în
anul 1928. Îmi era teamă să nu mă trădeze lui TEOHARI GEO. GES-
CU, s-au chiar că deja m-a și demascat în fața lui. Aceste
gînduri mă frămînta și m-a determinat ca să stau de vorbă
cu acest frate a lui TEOHARI GEORGESCU.

Folosind faptul că TEOHARI eșise din cameră am stat
de vorbă cu gazda și am constatat că acesta întradevăr a fost
agentul meu de legătură cu BANCULESCU și m-a asigurat că
TEOHARI GEORGESCU nu știe nimic. Eu nu puteam să fiu liniștit
cu această asigurare și am rămas cu teama că acest frate a
lui TEOHARI are să mă trădeze, adică are să mă demaște față
de fratele lui. Eram deci interesat ca TEOHARI GEORGESCU mai
bine să afle într-o formă oarecare de la mine despre legăturile
mele cu siguranța și să fie și el compromis în fața mea cu
asocerea legăturii, ca să nu mă poată demasca fără demascarea
sa proprie față de mișcare. De altfel această persoană își
exprimă dorința ca "fratele" său să se retragă din mișcare
ori să devină informator al siguranței și astfel să nu fie
persecutat, arestat.

Cred că în felul acesta făcea presiune și el asupra lui
TEOHARI GEORGESCU cu care dacă nu era frate în orice caz era
în rudenie sau în foarte bună prietenie. În această situație

TEOHARI GEORGESCU fiind într-o măsură oarecare suspectat în mișcare, datorită purtării sale la siguranță cu ocazia arestării, iar eu aveam sarcina ca să clarific situația lui și depindea mult de mine, dacă să fie numit sau nu ca prim secretar al Bucureștiului și intrarea lui în C.C.P.C.R., nu-mi era greu să împing pe TEOHARI într-o situație compromițătoare.

Discutând cu el asupra situației sale în loc să adăncesc vina sa căutam să mă pun la adăpost cu fața de o eventuală pâlăvrăgeală a "fratelui" său despre mine în legătură cu siguranța. Astfel am demonstrat în fața lui TEOHARI că în unele momente istorice în interesul mișcării revoluționare unii conducători importanți pentru a nu fi arestați și să aibă posibilitate de acțiune în libertate, pot să aibă legătură cu siguranța cărui să-i facă unele concesii dând anumite informații, care însă să nu aibă influență vătămătoare și nu împiedecă avântul mișcării. Am arătat ca exemplu că acum când s-a deslănțuit al doilea război imperialism mondial și este pericol să se transforme într-un război anti sovietic și să fie aruncată și țara noastră în acest război, care a deschis și perspectiva revoluției socialiste, conducătorii principali ai partidului, trebuie prin orice mijloace să evite arestarea lor chiar prin a face unele concesii siguranței însă aceasta în foarte mare secret.

Am dezvoltat în fața lui TEOHARI teoria mea falsă oportunistă asupra unei tactici care era interzisă a fi folosită în partid incepând din 1928 și care este împotriva moralității și principiilor partidului comunist.

Cu această teorie oportunistă, contrarevoluționară, am căutat de fapt justificarea faptelor mele trădătoare în fața conștiinței mele. Această discuție TEOHARI GEORGESCU, chiar dacă n-am spus atunci deschis și ceva concret despre legătura mea cu fostul comisar șef TURCU, el TEOHARI putea să tragă anumite concluzii să înțeleagă despre ce este vorba, mai ales când am cerut ca să nu vorbească despre această discuție nici în fața altor membri ai C.C. P.C.R.

Această discuție a fost preludiviu a întâlnirii în 3 și a luării de anumite angajamente față de N. TURCU, de către mine și TEOHARI GEORGESCU.

În organizarea acestei întâlniri a jucat un rol hotărâ-

tor, acel frate a lui TEOHARI, fostul meu agent de legătură cu T. BANCULESCU în 1928.

În cursul anchetei nefiind în stare să reconstituiesc în memoria mea cum a fost pregătită și desfășurată întâlnirea în 3 și care a fost motivul care a determinat pe N. TURCU sau alt organ al siguranței să accepte ca doi agenți așa importanți se cunosc între ei, am dat declarații în multe variante și contra zicătoare și nelogice. Eu care trebuia să dau socoteala asupra activității vaste în timp de 24 ani și care pentru a nu fi demascat am creiat multe legende care apoi a rămas în memoria mea ca întâmplări reale, deasemeni în toată viața am minimalizat faptele mele negative și căutam să le înmormintez să le uit, în haosul problemelor care mă înșădit, în cursul anchetei nu eram în stare să reconstituiesc exact faptele petrecute care trăiau numai undeva în subconștiința mea. Eu trebuia să reconstruiesc faptele din fragmente de amintire și din cauza aceasta am avut nevoie de ajutorul anchetei.

Faptul că în 1939 am întâlnit și am avut o discuție cu T. BANCULESCU în împrejurarea arătată de mine este un adevăr. Faptul că am luat angajament față de VINTILA IONESCU și TURCU deasemenea este adevărat confirmat și dovedit. Ulterior am avut câteva întâlniri personale cu TURCU și astfel el a fost persoana prin care am întreținut legătură cu siguranța este confirmat de însăși TURCU și mine, deci este incontestabil. Deoarece N. TURCU neagă adică a retractat întâlnirea lui cu mine și TEOHARI GEORGESCU precum și faptul că ar fi discutat cu mine despre tipografia C.C. al P.C.R. și despre TEOHARI GEORGESCU să pună în fața mea întrebare. Putea oricând să fie un alt organ al siguranței cu care aș fi avut contact afară de TURCU și astfel să fi fost, altă persoană cu care am discutat despre tipografie despre TEOHARI și că la întâlnirea în trei ar fi participat un alt organ al siguranței sau o altă persoană din mișcare și nu TEOHARI GEORGESCU? Să luăm pe rând toate contradicțiile: invite între mine, TEOHARI GEORGESCU și TURCU. Cine putea să fie un alt organ al sig. cu care aș fi avut legătură afară de N. TURCU? BANCULESCU era în pensie el nici un caz nu putea să fie omul cu care să se întâlnească în case și pe străzi și să se ocupe activ cu treburile siguranței. VINTILA IONESCU de asemenea în calitatea sa de inspec-

tor general al Siguranței nu putea să ție legătură cu mine fără intermediu și în condițiuni în care s-a desfășurat toate întâlnirile cu organele siguranței, care am avut în toamna anului 1939 și până în martie 1940. Cu VINTILA IONESCU nu ne-am văzut decit odată cînd m-au luat cu mașina împreună cu N. TURCU și cînd cu această ocazie am acceptat să fiu informator a lui.

TAFLANU fost comisar șef al siguranței, deasemenea n-a fost și n-a cunoscut legăturile mele cu siguranța.

Rămîne deci N. TURCU și fostul meu agent de legătură, care am recunoscut în "fratele" lui TEOHARI GEORGESCU care deși după spusele lui nu mai făcea servicii ca polițist putea să aibă legături cu siguranța sau poliția cu vreun alt șef decit VINTILA IONESCU sau chiar cu acesta prin mijlocirea lui BANCIULESCU. Se poate că N. TURCU cu care am avut legătura după ce am fost recrutat de VINTILA IONESCU și de el, mi-ar fi dat un alt agent de legătură.

Deci sunt mai multe variante posibile. Fapt real este că eu nu puteam fără mare risc să mă plimb cu N. TURCU pe străzi și restaurante, deoarece amîndoi eram foarte cunoscuți în cercurile mișcării din București și această problemă am și discutat cu N. TURCU și astfel am ajuns la locuința lui MONI SCHON pe str. Antim 10. Deși MONI SCHON n-a confirmat că aș fi folosit locuința ei pentru o întâlnire acolo cu cine eu susțin și-mi amintesc bine că odată am folosit locuința luînd dela ea cheia și de două ori cînd era acasă și ruda ei cu care locuia împreună. Deaseenea mi-aduc aminte bine că persoana cu care m-am întilnit în această locuință pe baza propunerii mele, a cumpărat niște pantofi de rafie, efectuați în închisoare de către deținuții politici. (MONI SCHON se ocupa împreună cu soția mea, cu desfacerea obiectelor trimise din închisoare la adresa soției mele). A fost TURCU personal la întilnirea avute la locuința pe str. Antim, sau un alt organ al siguranței recomandat de el sau "fratele" lui TEOHARI, eu nu pot dovedi absolut cert cu cine m-am întilnit la această locuință în moment ce N. TURCU neagă iar MONI SCHON contestă că aș fi avut cu cineva întilnire în locuința ei. Cu "fratele" lui TEOHARI puteam să întilnesc ori și unde n-am avut nevoie de o locuință conspirativă. Deci rămîne

TURCU sau omul lui TURCU, dar ar fi existat în acest timp un intermediar între mine și TURCU. Nici TURCU nici eu n-am cunosțință despre un intermediar care ar fi existat pînă la întîlnirea în trei. Astfel eu nu pot decît să susțin mai departe că nu poate să fie altcineva decît N. TURCU cu care m-am întîlnit pe str. Antim.

Am stat la întîlnirea cu VINTILA IONESCU și TURCU împreună cît și mai tîrziu la întîlnirile care le-am avut cu TURCU nu am recunoscut, că am fost membru activ în mișcare membru C.C.F.C.R. În timpul procesului am aflat din dosare că și NICU TUDOR a fost agent provocator și de la el siguranța a aflat calitatea mea în mișcare și chiar numele meu conspirativ C. ISTEA. Mă promisesem lui V. IONESCU și TURCU numai atît cît voi auzi și eu între prietenii mei, nu mă angajaseră definitiv, căutam să mă eschivez cît am putut, dar TURCU nu mă lăsa și cînd m-am întors din Basarabia și m-am întîlnit cu TURCU pe str. Antim la locuința lui MONI SCHON, el a căutat să mă angajeze permanent și pretindea chiar din ce în ce mai mult de la mine și ceream organizarea mai bine și permanentă a legăturilor în viitor printr-un agent de legătură. Cu ocazia aceasta a venit vorba și despre tipografie și TEOHARI GEORGESCU și a fost stabilită întîlnirea în trei cum am arătat în declarațiile mele în cursul anchetei.

Cum a fost organizată și de cine această întîlnire eu nu am putut reconstitui și nu pot nici acum deoarece nu am avut din partea lui TEOHARI GEORGESCU și nici din partea lui N. TURCU niciun ajutor nicio bună credință. Din potrivă ei au recunoscut formal ceace am declarat eu, dar au căutat să mă încurce și văzînd că eu nu pot dovedi absolut și neîndoielnic, această întîlnire în trei, ei au retractat declarațiile lor de recunoaștere. În memoria mea însă trăiește și nu pot ascunde, nu pot retracta declarațiile mele ce le-am susținut în tot timpul anchetei.

Fapt este că după această întîlnire în trei eu nu am avut nicio întîlnire cu TURCU ci cu o altă persoană care era "fratele" lui TEOHARI GEORGESCU - sunt aproape sigur de aceasta - cu care m-am întîlnit de cîteva ori pînă la plecarea mea spre U.S.S.R. și nu lui N. TURCU ci acestui agent de legătură i-am predat copia raportului politic al C.C.F.C.R. către

Comintern. Eu admit teoretic că aş fi putut incurca lucrurile şi întâlnirea în trei ar fi fost între mine un alt organ al siguranţei şi o altă persoană din mişcare. Nu găsesc însă o altă persoană decît TEOHARI GEORGESCU în care am putut avea încredere şi am avut şi interes să leg scarta mea cu el datorită faptului că eram ameninţat de trădarea din partea fratelui său, care putea să provoace demascarea mea. Întîlnirea în trei putea să fie între mine N. TURCU şi "fratele" lui TEOHARI GEORGESCU, dar eu nu văd rostul unei asemenea întîlniri. Sau în locul lui N. TURCU ar fi fost un alt organ al siguranţei, eu şi fratele lui TEOHARI. Asta ar fi însemnat întreruperea legăturii cu TURCU şi stabilirea prin mijlocirea fratelui lui TEOHARI GEORGESCU cu altă legătură cu un alt organ al siguranţei. Despre acest lucru însă trebuia să ştie şi N. TURCU.

Iată că sînt posibile şi alte variante în legătură cu întîlnirea în trei care persistă în memoria mea că a avut loc, însă putea să am confuzii în memoria mea, dar de lipsa de bună credinţă nu pot fi acuzat, eu am făcut totul ca această problemă să fie lămurită prin restabilirea numai a adevărului.

Dacă intradevăr nu ar fi fost întîlnirea aceasta în 3 cu participarea lui TEOHARI GEORGESCU, atunci se explică mai bine faptul că ulterior atît la Moscova în 1940, cit şi după 23 august 1944, eu n-am discutat cu el în mod deschis despre legătura noastră comună cu siguranţa în anul 1939-1940. Atunci despre discuţiile noastre la Moscova şi de după 23 august în ţară, între mine şi TEOHARI GEORGESCU nu s-ar putea da o explicaţie logică. Din cauză că fratele sau această rudă al lui TEOHARI GEORGESCU, cunoştea despre legăturile mele cu Siguranţa, eu am rămas în permanenţă sub ameninţarea, de a nu fi demascat de această faţă de TEOHARI GEORGESCU.

Deaceia în 1940 cînd TEOHARI împreună cu STEFAN POJIS se găseau la Moscova la Comintern, eu am căutat să-l întîlnesc singur fără POJIS şi prin diferite întrebări puse de mine în legătură cu arestarea mea la graniţă, rămîinerea mea în URSS, după eliberarea Cernăuţinului, etc. am căutat să descopăr TEOHARI şi să aflu, dacă fratele său nu ma trădat. Căuta deasemenea să-l izolez pe el de fratele său şi am propus lui ca să intre în adîncă ilegalitate şi să rupă orice legătură

cu rudele sale și cu oricare prieteni ai săi, motivând aceasta ca o necesitate în condițiunile internaționale și interne care se desfășoară mișcarea de atunci.

După război, deasemeni în diferite ocazii sub diferite forme am căutat ca să aflu dela TEOHARI dacă n-am fost trădat de fratele lui și am legat cu el o prietenie și mai atrîns avînd în acelaș timp teama permanentă de el, ca în calitatea sa de ministru al Internelor, el poate să descopere trecutul meu ca agent provocator al siguranței. În vîltoarea luptelor în anii 1944-1945 eu uitasem complet tocmai evenimentele petrecute în 1939-1940 cînd am avut un scurt timp din noi legături cu siguranța și toate împrejurările. În memoria mea nu mai trăia decît foarte vag despre angajarea mea față de fostul inspector de siguranță D. ZAHIU la Brașov în 1925 dar aceasta n-a avut urmare decît în foarte scurt timp și ca în anii aceia am dat unele declarații cu ocazia diferitelor arestări, mai mult decît am recunoscut în fața de mișcare.

Cînd am auzit dela fratele meu în anul 1949 sau în 1950 despre pîlăvrăgirile lui MUNTȘANU ION fost agent de siguranță eu nu mă îndoiam că a aflat și TEOHARI GEORGESCU. Am văzut însă că el nu ia nicio măsură nici împotriva fratelui meu care a fost maior de securitate deci apar înca aparatului lui TEOHARI și nici împotriva mea n-a întreprins nimic.

Nici după ce la intervenția mea MUNTȘANU ION fost agent de siguranță a fost acesta, după ce TEOHARI a stat de vorbă cu fostul șef comisar de siguranță N. TURCU nu mi-a spus nimic însă s-a cam izolat de mine și în acelaș timp am observat că TEOHARI GEORGESCU mă ocolește pe mine și se legat din ce în ce mai mult de ANA PAUKER. Credeam că TEOHARI a aflat ceva, mă bînuște dar nu spunea. În orice caz TEOHARI GEORGESCU putea să afle, trebuia să știe despre trecutul meu și greu de conceput că în calitate de fost ministru al internelor n-ar fi știut nimic mai ales după arestarea a fostilor polițiști.

În concluzie analizînd din nou legăturile mele cu siguranța în anii 1939-1940 eu am admis cu o posibilitate faptul că la întîlnirea în trei în care am participat eu, un organ al siguranței TURCU NICOLAE și TEOHARI GEORGESCU cum am susținut pînă acum putea să fie o confuzie în cece privește persoana lui TEOHARI GEORGESCU. Totuși sunt o serie de amănunte

petrecute în cursul acestei consfătuiri în trei, de care am demonstrat în declarațiile mele date organului de anchetă și declarații date cu ocazia confruntărilor susțin mai departe vinovăția lui TEODARI GEORGESCU. Acestea amănunte care persistă în memoria mea, mă determină ca să susțin mai departe că întâlnirea în trei, a avut loc cu participarea lui TEODARI GEORGESCU și nu voi renunța la această convingere până ce nu mi se dovedește contrariu. TEODARI GEORGESCU a avut toate posibilitățile de-a șterge urmele de polițist ale fratelui său, rudă care a jucat rolul hotărîtor în aranjarea acestei întâlniri în trei și astfel se pune în siguranță și să "dovedească" că eu nu sunt decît un provocator deoarece, nici un frate nici o rudă a lui n-a avut nimic cu siguranța.

Analizînd adînc viața și activitatea mea de la anul 1918 și pînă la 1940, cînd cu ocazia eliberării Basarabiei și a Bucovinei de Nord de către Armata Sovietică, am fost eliberat și eu din închisoarea din Cernăuți, nu pot să ajung la altă concluzie decît la cea mai aspră condamnare a mea însumi.

Indicînd faptele mele din punct de vedere obiectiv și dialectic, am fost un dușman pătruns în mișcarea revoluționară și am lovit-o de la spate fie direct în perioadele cînd am activat ca agent provocator al siguranței fie indirect cînd am încercat și ajutat de împrejurările, am reușit să mă desprind de legătura cu siguranța. Fapt este că am trădat mișcarea din interes meschin personal în 1924, în 1925 tot din acest interes meschin și dintr-o pornire dușmănoasă împotriva conducerii mișcării ilegale m-am angajat la luptă alături de Siguranță împotriva P.C.R. În 1925-1928 aflîndu-mă în închisoare am căpătat o educație în colectivul deținuților politici, s-a crescut nivelul meu teoretic și politic dar cu acestea a crescut și orgoliul personal individualist și ambiția personală de a ajunge în fruntea mișcării revoluționare prin orice mijloace. Caracterul ticălos, laș cînd e vorba de a se sacrifica, orgoliul și ambiția, moralul ușuretic mă împiedecă să deviu sincer față de partid și recunoscînd crimele mele să mă retrag din mișcare și să mă spăr de siguranță cu ajutorul clasei mele muncitoare. Deși mă frămîntă permanent remușcarea conștiinței, mă las împis sus în conducere de către siguranță m-am trimis în lupte fracționistă alături de alți trădători dușmani ai clasei muncitoare MARCEL PAUKER și DORI GOLDBSTEIN.

Cu toate că am căutat diferită teorie filosofică proprie

pentru a liniști conștiința mea a justifica trădările mele sau a le minimaliza totuși în sine am fost nevoit să recunosc că am mers pe o cale greșită criminală împotriva clasei muncitoare și am înșelat-o în încrederea ei în mine. Am crezut că mergând la muncă de jos voi putea munci cinstit, să mă reabilitez și să mă ridic din nou prin activitate sub conducerea noului C.C. PCR format după luptele fracționiste și astfel voi fi folositor clasei muncitoare în lupta sa revoluționară.

M-am înșelat amarnic și am înșelat partidul și clasa muncitoare. Siguranța n-avea gând să mă lase din ghiarele ei și cum am ajuns din nou la centru în fruntea sindicatelor revoluționare în 1932, reușind să mă descopăr și să mă aresteze, BANCIULSCU TUDOR, m-a și forțat ca să angajez din nou ca informator. Dacă în 1932 totuși am scăpat de-a mai servi siguranța în mod direct se datorește mai mult faptului că el BANCIULSCU, a eșuat la pensie și eu lucrând pe linia sindicală am reușit să mă sustrag până la arestarea mea în august 1933, de atenția siguranței. Astfel începând din 1932 primăvara și până în toamna anului 1933 eu nu am mai fost în slujba siguranței și în 1933 cu ocazia arestării mele am refuzat să mă angajez din nou în fața lui N. TURCU de a deveni provocator din nou și astfel să mă scap de condamnarea de 20 ani muncă silnică care am avut-o în lipsă.

Am preferat acum ca să intru în închisoare și cu anide temniță suferiți pentru mișcarea revoluționară, pentru activitatea mea pozitivă să fiu ertat de faptele mele ticăloase în trecut. Iar m-am înșelat și am înșelat și mișcarea revoluționară și PCR, nu am făcut ce trebuia să fac. A venit atunci în fața mișcării, în fața partidului cu o autodemascare, ar fi însemnat o prăbușire deschisă, politică-morală a mea, ar fi însemnat de a scăpa de închisoare pe baza folosirii articolului din lege prin care este iertat trădătorul și aceasta se face când alții în fruntea cărora am stat în acțiunile de greve și organizarea clasei muncitoare în anii 1932-1933, rămânând condamnați la ani grei de temniță.

Nu am găsit calea justă nu m-am demascat. M-a împiedecat orgoliul de autoiubire, nu puteam să mă punsingur în stilpal infamiei, nu eram în stare de a face acest lucru. Am rămas în închisoare bătăi, lanțuri ca și ceilalți deținuți politici, am suferit totul și am participat la luptele grele duse de ei împotriva

regimului de distrugere.

Am rămas însă și cu balastul în spinare și de și cu sufletul m-am rupt de siguranță de mult și m-am legat de mișcare, de fapt am rămas legat cu lagărul dușmanului nepuțințios când s-a dovedit atunci, când după ce am ieșit din închisoare în 1939 la sfârșitul acestui an din nou siguranța a reușit ușor să infrângă rezistența mea individuală. Orgoliul m-a împiedecat să mă adres la ajutorul mișcării, dar prin aceasta am dovedit neîncredere în fața clasei muncitoare frământările mele sufletești și morale n-au fost destul de adânci și astfel din nou am decăzut în mocirla trădării și am mers mai departe pe calea înșelăciunii atât în fața mea însuși și în fața clasei muncitoare până la ultimul moment, când tras la răspundere am început analizarea adâncă a vieții mele am mărturisit tot ce am avut ca povară în suflet.

Am mers pe drum greșit necinstit și după eliberarea țării de sub jugul fascist german și de sub dictatura antonesciană, de către victorioasa armată Sovietică, am rămas cu balastul pe spinare, ascunzând trecutul meu trădător, am început partidul și clasa muncitoare, lupta mea de a ascunde trecutul m-a împins la alte acțiuni și manifestări antipartidice fracționiste, alături de ANA PAUKER și TEOHARI GEROGESCU iar fracționismul ne-a împins la devierea dela linia revoluționară marxist-leninistă, am alunecat treptat la o linie oportunistă contrarevoluționară de dreapta care a putut dăinui cu toate consecințele sale dăunătoare asupra construirii socialismului în țara noastră. Insuși din cauza existenței și a influenței în sânul C.C.P.M.R. a acestui grup fracționist, n-a fost posibil descoperirea mai de vreme a devierii de dreapta și a consecințelor ei asupra activității practice dăunătoare pe teren economic politic și social.

În ziua de eliberarea țării noastre de către armata Sovietică, 23 august 1944 mă găseam în armata sovietică pe front în Galiția. Eraam numit șeful grupului care avea sarcina de a duce munca de lamurire în sânul populației în Ungaria, după ce aceasta țară va fi eliberată de subjugul fascist german. Până la înaintarea spre Ungaria, împreună cu un grup comunist maghiar, FARKAS MIHAI, VOI ZOLTAN și alții duceam munca de lamurire și de reducerea prizonierilor unguri.

Când s-a încheiat armistițiul, între URSS și România,

comuniștii unguri au fost foarte nemulțumiți de declarațiile lui MOLOTOV prin care spunea că, Ardealul în întregime sau în cel mai mare parte va fi redat României și am refuzat ca să prelucrez această chestiune între prizonieri. Aveam temea ca prizonierii care erau, să fie lansați în Ungaria la lupta de partizani, se vor demoraliza și vor trăda lupta. Ei promisese prizonierilor ca dacă Ungaria va întoarce armele împotriva neamților, vor putea menține cel puțin Ardealul de Nord. Dealtfel însăși RAKOS avea părerea că Transilvania va reveni acelei părți care va eși mai devreme din război și se va alătura Uniunii Sovietice. P.C.M. de altfel nici după război nu recunoaște dreptul României asupra Ardealului și susținea că Ungaria a pierdut-o numai din cauza că România a eșit din război mai de vreme și a întors armele împotriva lui Hitler.

Eu am prelucrat cu succes declarația lui MOLOTOV între prizonierii unguri, peste voința comuniștilor unguri, care refuzau să prelucereze această parte a declarației ascunzând faptul că Ardealul nu va trece la Ungaria și nici arbitrajul hitlerist nu va rămâne în picioare.

Eu dădusem promisiunea lui RAKOS că dacă cel puțin Transilvania de Nord va rămâne Ungariei eu voi trece la P.C.M. după eliberarea și a Ungariei. După 23 august 1944 când s-a încheiat armistițiul eu am făcut tot demersul ca să fiu demobilizat și să mă întorc în țară. M-a ajutat intervenția lui ANA PAUKER și astfel la sfârșitul lui septembrie sau la primele zile a lunii octombrie 1944 m-am întors acasă. Cu ANA PAUKER am discutat mai multe ori încă la Moscova și la Bălți și Botoșani despre perspectivele și sarcinile noastre după ce țara va fi eliberată și ne vom întoarce acasă.

Am socotit pe ANA PAUKER care era membru în C.C.P.C.R. și reprezentantul partidului la Comintern și care a trait mulți ani în URSS și în perioada reconstrucției socialismului ca cea mai indicată de a fi conducătoare a P.C.R.-ului. Am socotit pe ANA PAUKER, ca dintre toți conducătorii ai partidului că este cea mai pregătită din punct de vedere politic, teoretic și cu cea mai vastă experiență în viața sovietică. În primăvara 1944 ne găseam împreună la Botoșani care fusese deja eliberat și așteptam înaintarea imediată, deci întoarcerea la București împreună cu Armata Sovietică eliberatoare. Cu această ocazie am discutat cu ANA PAUKER mai concret despre situația probabilă a partidului și a conducerii lui în țară

Am constatat împreună ca viitorul conducător al partidului nu poate să fie ȘTEFAN PORIS care fusese director general în timpul războiului și despre care nu aflasem nimic. Ne dădeam ca ori a fost arestat și omorât ori a trădat mișcarea ca nu a organizat o luptă serioasă, chiar înarmată împotriva războiului antisovietic.

Eu cu ANA PAUKER ne-am apropiat, ne-am împrietenit și personal în anii războiului, când am lucrat în aceeași linie deși la organizație, deosebit în anii 1943-1944 eram și eu membru al C.C.P.C.R., și pregăteam să mă întorc în țară. Eu am spus lui ANA PAUKER vorbind despre perspectivele în țară și despre partid ca ea împreună cu mine vom avea mare răspundere și rol hotărâtor în conducerea partidului și a evenimentelor politice în țară după eliberarea României de către armata sovietică. Spuneam lui A. PAUKER ca am făcut și noi greșeli în trecut dar acum avem în fața noastră perspective și răspundere mare să ne ajutăm și să folosim experiențele noastre capătate în URSS. A. PAUKER a luat ca ceva absolut normal ca eu și nu altcineva trebuie să fie conducătorul partidului și ca eu am promis solemn că o voi susține, o voi ajuta în muncă.

ANA PAUKER s-a întors în țară înaintea mea imediat după 23 August 1944, iar când m-am întors eu, deși oficial secretarul general era C. PARVULESCU de fapt însă ANA PAUKER devenise deja conducător politic și reprezenta P.C.R. în fața comisiei de control al alianților și la oficialitățile sovietice.

Cum am sosit în țară și am fost repartizat la muncă în C.C.P.C.R. am și intrat în contact strâns cu ANA PAUKER și am discutat cu ea foarte dese ori, înțelegându-ne înainte de ședința colectivului de conducere asupra problemelor și acțiunilor politice. A. PAUKER a arătat încă atunci ca ea luptă pentru a scapa în mână ei conducerea partidului și în fața masselor a fost prezentată ca principale conducătoare așa aparut și în lozincile partidului ANA, LUCA, GHEORGHIU DEJ. Eu am arătat pe larg în cursul anchetei cum s-a născut și dezvoltat grupul fracționist în frunte cu A. PAUKER deaceia mă mărginesc de a mai arăta unele fapte concrete care nu a fost arătate de mine în cursul anchetei fapte care mi-a mai aduc aminte. ANA PAUKER se legase și cu IGHARI GEORGESCU, pe care a înaintat, susținut și de mine ca didat la postul de Ministru al Interioarelor.

Ea era mulțumită de situația ei, ca figura centrală și principală, însă nu-i plăcea ca în partid să fie secretar C. PARVULESCU. A început intrigări împotriva lui. Iei spunea pe ce baza este PARVULESCU secretar? ANA PAUKER acuza pe PARVULESCU că el n-ar fi fost ales de nimeni și de la sine putere a pus pe ușa biroului său titulatura "secretar general".

Iei tirziu A. PAUKER mi s-a plins că E. BODNARAS raspundește între cadrele partidului nemulțumirea de ce nu este în frunte GHEORGHIU DEJ și apoi ANA și LUCA și aceasta ar face din punct de vedere naționalist, adică de ce să fie în fruntea partidului unu neam român. Am arătat de altfel în declarațiile mele cum ANA PAUKER lupta ca să fie ea secretar general și cum ne-a dus pe mine și pe TEOHARI GEORGESCU ca subinfluența ei, cum ne-a izolat de secretarul general și semana neîncrederea față de ea. Eu am arătat în cursul anchetei multe fapte și discuții am avut împreună cu ANA PAUKER care a scos la iveală rolul ei atât ca conducător și organizator a fracționismului, cât și linia sa oportunistă contrarevoluționară care influența activitatea mea practică și a lui TEOHARI.

În timpul războiului ea nu a demascată cardașia lui BRATIANU și MA ILO cu ANTONESCU nici în rînderile prizonierilor români, nici prin radio "România Liberă" creînd iluzia în masă că partidului lor putea să joace un rol conducător, chiar în lupta contra războiului antisovietic. Ea n-am văzut perspectiva revoluționară mai de parte decît democrația burgheză și rezolvarea problemei agrare prin o reformă agrară burgheză. A lăsat moșierilor indiferent cît pămînt au avut, pînă la 50 ha. cu conacul și toate vilele. Sabotarea naționalizării vililor, foștilor moșieri, chiar după ce au fost expropiat și cei care rămăsese cu 50 ha. după reformă, a forțat statul ca să finanțeze vilele foștilor moșieri ca să nu se prăpădească vilele. Deasemeni a delat agricultura care era sub conducerea ANLI PAUKER a permis finanțarea prin credite a vitiulturii chibabure ANA PAUKER, a împiedecat pedepsirea chibaburilor care nu preda vinul la M.A.T. și care au fost prins cu transportul vinului și garda financiară confiscă după legea, vinu și mijloacele cu care transporta. Mergînd pe această linie, garda financiară a fost desființată și s-a încadrat la TEOHARI la miliție iar subconducerea lui a fost lichidat lapte împotriva speculanților chibaburi fie pe linie vinului, țuicii sau pe alte produse.

ANA PAUKER nu se grăbea de a împinge însîntre revoluția

spre revoluția socialistă, se acomodează la condiții economice burgheze și conducind administrația C.C.F.G.R. creșterea întreprinderi comerciale afaceriste la bursa și la piața neagră, întovărășie cu elemente burgheze afaceriste RADU XENOFON și alții. Afacerile compromițătoare sau extins și la organizațiile de jos, în mod scandalos și în colaborare cu capitaliștii care subminează economia și finanța țării, cu specula cu afaceri la piață și la bursa neagră și nu era chip de a da o luptă serioasă prin controlul economic, deoarece organismul de stat, controlul economic se lovea peste tot, cu ascutecul organizațiilor economice ale partidului în afacerile negre ale capitaliștilor. Aceasta a mers în plin până la stabilizarea monetară inițiată și realizată de C.C.S.

Desigur că dușmanii aruncau pe spinarea C.C.S. toată vina pentru inflația scumpetei și scăderea nivelului de trai a poporului muncitor și încercau să compromită "Guvernarea Comunistă". Se impunea ca o necesitate vitală de a merge înainte de a trece la naționalizarea mijloacelor de producție. Fără această măsură nu s-ar fi putut menține nici stabilizarea monetară efectuată la 15 august 1957. ADA PAUKER însă a fost împotriva naționalizării. În 1947, înaintea de stabilizarea monetară ea a ținut o conferință economică în care preconiza naționalizarea marilor întreprinderi pentru a putea eși din greua situație economică financiară și a îmbunătății situația maseelor muncitoare. ADA PAUKER nu era în țară. Când s-a întors și i-a povestit despre conferința sa, și-a ras un "Tău ai făcut că la noi nu se pune acum problema naționalizării". Atunci ia și-a dat ca părerea prietenelor noastre că care s-a sfătuit este de părere că la noi este prematur încă, de a trece la naționalizare.

Această părere impusă de situația internațională monetară a fost privită de A. PAUKER ca ceva definitiv adică noi nu vom trece la naționalizare ani de zile și în colaborare cu burghezia vom putea conduce țara menținând regimul economic capitalist. WILFERDINGIER, un stat capitalist organizat condus de un guvern de coaliție burgheză democratică, cu participarea și a comunistilor. Când s-a privit ADA PAUKER perspectivele "revoluționare" la noi. Desigur că a stat pe loc ar fi însemnat moartea pentru revoluție adică prăbușirea ei la noi ca în Franța, darea afară a comunistilor din guvern și schimbarea orientării țării în politica externă.

A și încercat TATARASCU să facă această cotitură. Folosind situația economică financiară grea, provocată de burghezie și grupul TATARASCU în guvern, sabotând consolidarea stabilizării monetare și lipsa de pâine, ca urmare a anilor de secetă, TATARASCU a propus în mod deschis și obrăznic ca să primi 500 milioane dolari de la americani, să schimbe orientarea externă și să facem o schimbare și în politica noastră internă.

Desigur P.C.R. a știut și s-a orientat just, a forțat scoaterea grupului TATARASCU din guvern, a lichida apoi monarhia, deci din nou se pune problema naționalizării și a consolidării și pe linia economică financiară, cuceririle clasei muncitoare. Am propus ANEI PAUKER la începutul anului 1948 când am fost trimis ca o delegație economică la Moscova, ca să mă însarcinăm de a ridica și a cere sfat, asupra problemei naționalizării. Dînsa a fost contra spunînd: "dosar s-a spus mai de mult ca la noi nu se face naționalizare". Am adresat secretarului general care m-a înțeles și astfel am primit împuternicirea de a ridica această problemă și am fost înțeles și la Moscova. În această perioadă cînd era clar că vom trece încurînd la naționalizare ANA PAUKER s-a ocupat de cămpărarea de întreprinderi de la capitaliștii străini și indigeni. În vederea naționalizării în perspectiva ANA PAUKER, a avut însărcinarea de a lua măsuri pentru readucerea în țară a bunurilor valorilor statului ce se găsesc în străinătate care erau amenințate de blocarea lor. A neglijat, a sabotat acest lucru și astfel foarte multe valori au fost blocate, iar ANA PAUKER a fost numai criticată.

ANA PAUKER, care se făcea cu atașamentul ei față de URSS, cînd țara a avut nevoie de pline să cămpere în străinătate și trebuia să ne adresăm în primul rînd țărilor prietene sub pretext că "dece să adresăm mereu către URSS împotriva căreia România a dus războiul și ea are acum greutăți" cerea să adresăm americanilor să le dăm lor aur pentru grîu și porumb plin cu gărgărițe. Americanii ne-au înșelat și Uniunea Sovietică ne-a sosit în ajutor cu cereale în anul 1947, ne-a salvat de foamete. Sub stratul acestei atitudini a ANEI PAUKER este acum la suprafață.

În condițiunile istorice create prin înfrîngerea fascismului și eliberarea țării noastre de către armata sovietică, asaltul revoluționar al clasei muncitoare pentru a dobîndi eliberarea

di eliberarea sa de sub jugul burghezo-moşieresc, a fost pas de istorie la ordinea zilei. Libertate, democraţie adusa de armata sovietica eliberatoare, a deschis şi porţile închisorilor, a permis eşirea din ilegalitate a P.C.R. care a devenit astfel un partid de guvernământ, partid care avea rolul de a conduce întreg poporul muncitor la victorie. Era necesar şi normal ca să fie creiat un P.C.R. mare şi puternic un partid de mase chiar şi numericeşte.

ANA PAUKER nu s-a ținut cont însă ca deschiderea mai larga a porţilor partidului nu înseamnă neglijarea calitatii şi conţinutului de clasă al partidului şi a deschis porţile partidului aşa larg şi de liberă trece ca n-a intrat numai cei care n-au vrut să intre. Dinse răspundea atunci pe linia organizatorică în C.C. P.C.R. Partidul a fost copleşit de mica burghezie oraşenească şi ţărănească a intrat în partid chiaburi, legionari şi tot soiul de duşamni. ANA chema pe muncitori otrăviţi de legionarism la intrarea directă în partid, s-a luat la întrecere cu P.S.D., luptând de a întrece pe P.S.D. numericeşte şi nu în calitate. TEODARI GEORGESCU a încheiat cu ştirea şi aprobarea lui ANA PAUKER alianţa cu legionari lui PATRASCU. Eu am aprobat argumentările lui ANA şi am acceptat aplicarea ca ceva trecător necesar, pentru contra balansarea acţiunilor P.S.D. şi în condiţiuni când alegerile parlamentare jucau un rol important în lupta pentru putere. ANA şi cu TEODARI GEORGESCU au mers mult mai departe.

Umflarea Partidului cu ţărănimă fără niciun criteriu a avut rezultat extern de pagubitor asupra politicii partidului faţă de sate şi influenţa negativă asupra alianţei dintre clasă muncitoare şi ţărănimă muncitoare. Devierea de dreapta spre politica ţărănească se porneşte încă de aici şi din ce în ce se cristalizează linia politică oportunistă, contra revoluţionara a grupului fracţionist antistatal, în frunte cu ANA PAUKER şi influenţa acestora asupra mea şi asupra activităţii mele practice, în diferite domenii economice politice. Eu am avut multe discuţii cu ANA PAUKER şi separ t şi cu TEODARI GEORGESCU şi nu eram de acord cu dînşii, dar relaţia prietenească familiară cu ei şi lupta mea de a mă menţine în posturile de comandă şi astfel împiedecă descoperirea trecutului meu ticalos, mă lega de ei, am avut nevoie de ajutorul lor în caz de nevoie şi astfel nu am putut să fiu principal şi partinic în debaterăa problemelor în conducerea partide-

lor. De multe ori am vorbit cu ANA PAUKER și expruiam nemulțumirea asupra felului cum lucram. Am arătat că nu lucram în colectiv, că partidul nu este condus și este lăsat în mână apratului, că problemele nu sunt discutate, dezbătute în mod adânc, că fie care lucram de capul nostru în domeniile respective, pot să fac greșeli și apoi voi fi tras la răspundere etc. ANA PAUKER în mod foarte iscusit arunca vina asupra secretarului general și când spuneam că să vorbească cu el ca ea are mai mare influență asupra lui, spunea că "nu mă asculta pe mine se înconjoară de alții și e pornit împotriva noastră". Nu am văzut atunci că tocmai noi împiedecăm prin atitudine nepartinică armonia și colectivitatea în munca C.C. și în ambiția ei nemărginită de a deveni secretar general tocmai dorește asemenea stări de lucruri, pentru a-l compromite pe secretarul general și să-l izoleze.

Văzînd nemulțumirea mea în 1949 mi se pare ANA PAUKER mi-a spus: "Măi dute și tu și vorbește cu KAPTARADZE". Eu m-am dus la KAPTARADZE și între altele probleme ce am discutat am arătat nemulțumirile mele. I-am spus lui că am discutat și cu ANA asupra acestor neajunsuri în munca noastră a conducerii. M-a întrebat dacă avem sau vedem eventual o altă compoziție de conducere la care am răspuns, că eu nu văd posibilitatea alte formații și l-am rugat ca să vorbească cu secretarul general într-o formă ca să putem lucra mai organizat și mai colectiv. El mi-a răspuns că să punem în discuție în mod partinic în ședința secretariatului.

Am adus la cunoștința lui A. PAUKER, tot cece am discutat cu KAPTARADZE și atunci ANA a stat în retragere, recunoscînd că și noi suntem vinovați, adică ea cu mine, că prea ne-am izolat de secretarul general și el are nevoie de sprijinul nostru. Dar lucrurile au rămas așa. Dinpotrivă ANA PAUKER se infuria dacă secretarul general se interesa de sectoarele care erau conduse de ANA, trecînd peste capul ei, adică discuta și cu alte cadre care se aflau sub conducerea ei. ANA PAUKER a fost foarte pornită și împotriva ridicării a cadrelor mai tinere în conducerea partidului. Partidul bolșevic făcuse observația că noi neglijăm ridicarea cadrelor tinere și creșterea lor ca să ne i-a locul în conducerea partidului, cînd noi bătrîni nu vom mai fi în stare de a lucra. ANA PAUKER mi-a spus atunci. "Această observație este rezal-

tatul intrigării lui CHRISINEVSCHI, care din ambiție bolnăvicioasă vrea să fie ridicat la secretariat". Mai târziu când CHRISINEVSCHI a intrat în secretariat îl acuza că el nu face nimic, nu se ocupă cu sarcinile sale și bagă nasul în treburile altora stă toată ziua lângă secretarul general și face intrigăria împotriva noastră". Spunea că ei fac fracționism, discută și ei măsuri peste capul nostru.

În cursul anchetei eu am arătat multe fapte care dovedesc că de fapt devierea de dreapta în problema țărănească, a pornit de la ANA PAUKER și influența ei a răsfrînt asupra activității noastre în problemele legate cu sectorul agricol. Afară că a lăsat ca să fie copleșit partidul cu masele țărănești indiferent de clasă ea devenise o patroană a țărănimii.

În 1948 când am văzut că prețurile produselor agricole se ridică, începusem o mare presiune fiscală. ANA PAUKER a început să protesteze sprijinită de elemente de jos țărănești, a reușit să obțină o hotărîre a conducerii prin care am fost criticat că eu așjumuli țărănimia și am fost obligat să anulez amenzile pentru neplata impozitelor, să nu fac execuțiile silită, să egalonez plata impozitelor. În acest sens a apărut și un articol în Scînteia, al cărui autor moral era ANA PAUKER. Rezultatul a fost neîncasarea în întregime a impozitului agricol în anul 1948.

Masa de țărani din care se compunea organizația de partid la sate, care era potrivnic impozitelor, colectărilor și colectivizărilor, nu numai că nu ajuta aparatul fiscal la încasarea impozitelor, dar puneă piedeci și trimetea reclamații neîntemeiate la C.C. și la Ministerul de Finanțe. Atitudinea șovăitoare la încasarea obligațiilor țărănimii în bani și natură (colectări) anularea din an în an a datoriilor rămase din colectări și datoriile către S.M.T. a încurajat sustragerea țărănimii de la obligațiile față de stat, a înlesnit îmbogățirea elementelor capitaliste la sate, a păgubit statul, a împiedecat crearea rezervelor de cereale suficiente pentru desființarea cartelelor și doborîrea prețurilor la piața liberă, prin intervenția economică a statului.

În politica colectărilor ANA PAUKER, a imprimat o linie țărănească și antistatală. Legile de colectări pre-ătite și susținute de ea nu se orientau după necesitățile, nevoile statului și a clasei muncitoare și după posibilitățile lor de

livrare cu totul arbitrară a țărănimii. Cu toate că colectarea a mers pe linie progresivă în creșterea cotelor după mărimea gospodăriilor, a rămas prea multă marfă la dispoziția țărănimii pentru vânzare la piața liberă, cu care putea să speculeze după voie, folosind faptul că milioane de oameni care n-au avut cartele de pâine, au fost nevoiți să plătească grâul cu preț de speculă. Creșterea prețurilor la cereale a împiedecat cooperarea în mod foarte serios în îndeplinirea sarcinilor de achiziție independent de slăbiciunile sale în muncă. De ex. în 1951 am avut o recoltă bogată în cereale. Planul de colectare însă nu acoperea nevoile statului și la urma urmei nici cantitatea fixată în lege de colectare pentru 1951 nu a fost colectată 100%. După o statistică prezentată la Consiliul de Miniștri a rămas la dispoziția țărănimii grâu marfă 100000 vagoane, și pe baza aceasta Centrocop-ul a primit sarcina de a achiziționa din recolta 1951 40.000 vagoane de grâu, ceea ce nu a putut realiza decât cca. 40%, pînă la sfîrșitul lui ianuarie 1952.

Printr-o justă politică de colectare ținînd cont de nevoile statului, lovind în tendința și în interesul de speculă al țărănimii, s-ar fi putut realiza aceste 40.000 vagoane de grâu pe linia colectărilor.

În perioada trecerii de la capitalism la socialism, cînd încă gospodăria individuală țărănească predomină, cînd la noi abia am avut loc de gospodării agricole colective și gospodăriile slabe și prost gospodărite, impozitul agricol în natură (colectări obligatorii) este hotărîtor și ia determină buzul mers al schimbului economic între orașe și sate.

Politică șovăitoare și antistatală pe linia colectărilor a avut influență dăunătoare extraordinară și asupra alianței între clasă muncitoare și țărănimia muncitoare, ia constituia o piedecă în fața transformării socialiste a agriculturii. Numai vorbesc despre toate faptele dăunătoare construirii socialismului săvîrșite în sectorul agricol condus de ANA PLUKER, despre jaful și desmățul financiar la Gostaturi, dezordinarea și nimicirea tractoarelor la S.M.T., pierirea a sutelor de mii de porci și a milioanele de găini, datorită neaprovizionării țărănimii cu seruri și vaccinuri. Provoacă în legătură cu comasarea, autolichidarea chiaburii, provocări prin creșterea forțată a gospodăriilor Agricole Colective, etc

etc. sunt cunoscute toate aceste lucruri și dinainte și din declarațiile mele date în cursul anchetelor.

Toate acestea n-au putut fi văzute și analizate adinc și la timpul lor de către conducere, datorită existenței acestui grup antistatal fracționist, datorită lipsei de principialitate în critică și autocritică, datorită faptului că fiecare lucram după capul nostru și ne interesa mai mult de sectoarele despre care răspundeam.

Politica nejustă țărănească a provocat rămânerea în urmă a sectorului agrar, s-a produs o ruptură între înaintarea sectorului socialist industrial și a sectorului agricol socialist care a rămas în urmă și astfel a devenit cauza principală a lipsurilor în aprovizionarea orașelor și centrelor muncitorești cu alimente, și industria cu materie primă. Rămânerea în urmă a sectorului socialist în agricultură s-a răsfri și asupra ritmului de industrializare asupra reproducției largite și acumulare socialistă, provocând greutăți financiare bugetare. Aceste greutăți n-a determinat la excese de măsuri de economie și de disciplină financiară în sectorul producției și investiției industriale și n-a împins astfel la frinarea de fapt a industrializării socialiste a țării și fie prin măsurile mele, prin directivele mele, fie prin acțiunea dușmănoasă sabotoare proprie a colaboratorilor mei am căzut în crima de sabotaj. La ANA PAUKER n-am observat niciun interes față de industrializarea țării. Când a apărut planul Marchal și s-a îngreunat importul de mașini din apus precum și relațiile economice cu țările din apus, se restrângea tot mai mult, pentru contrabalansarea și dejucarea planului Marchal, am ridicat în fața lui ANA PAUKER ideia de a încheia un consiliu economic, în frunte cu URSS, în scopul unui ajutor reciproc între țările de democrație populară și URSS și combaterea planului MARCHAL. ANA a cerut ca ea să ridice această problemă în fața ambasadei sovietice și s-a făcut propunere în acest sens ca apoi URSS să facă propunerea celorlalte state de democrație populară. ANA PAUKER a fost contra și n-a luat în ris.

Am vorbit atunci eu cu ambasadorul peste capul ANEI PAUKER și propunerea mea a fost realizată, fiindcă Moscova a îmbrățișat și astfel a luat inițiativa în mână pentru creierea consiliului de colaborare și de ajutor reciproc între URSS și țările de democrație populară,

ANA PAUKER s-a îmburghezit cu totul. Caracteristica activității ei era tăgănarea, amânarea problemelor, lipsa de inițiativă și de interes față de construirea socialismului în țara noastră.

ANA PAUKER se bucura de mai mare încredere în partid și C.C. decât mine și de mai mare autoritate. După pregătirea ei teoretică și experiența ei vastă, acumulată în anii cât a stat și învățat în URSS, ea a trebuit să fie teoreticiană Partidului, dar pe ea o frământa ambiția de a deveni secretar general, conducător al Partidului. Bazându-se pe influența și autoritatea ce o avea în special asupra mea și TEODHARI GEORGESCU, prin birfeli, intrigărie ANA PAUKER a reușit să creeze o atmosferă de discordanță în sinul C.C.P.M.R. și să submineze încrederea reciprocă, unitatea și colectivitatea în munca C.C.-ului și să strecoare în Partid linia sa oportunistă contrarevoluționară.

Nu s-a putut vedea linia oportunistă contrarevoluționară a ANEI PAUKER, fiindcă ea s-a ferit de a manifesta în articole, broșuri, conferințe, etc. în special despre problemele concrete ale construirii socialismului, și despre politica și acțiunile concrete ale Partidului și Guvernului, analizând și explicând teoretic din punct de vedere marxist-leninist, aceste probleme. Numai din analizarea activității sale practice și a resorturilor conduse de ea, ar fi putut să iasă în evidență la timp linia sa oportunistă și de sabotarea construirii socialismului și ar fi eșit dacă n-ar fi fost subminate unitatea și munca colectivă și dacă n-ar fi fost înăbușită critica și autocritica în C.C.

Multe manifestări publice cu caracter teoretic ale mele care contrar liniei partidului și măsurii practice ale mele și ale lui TEODHARI GEORGESCU, poartă pecetea influenței liniei oportuniste a lui ANA PAUKER.

De ex.: în 1950 în raportul meu în Parlament asupra bugetului am făcut critica și autocritica în legătură cu reducerea nejustificată a numărului gospodărilor chiaburești și neimpunerea justă a acestor gospodării, la impozitul agricol. Am făcut demersuri la TEODHARI GEORGESCU pentru identificarea și impunerea justă a gospodărilor chiaburești cu cota în plus la impozitul agricol, prevăzut în lege. Această sarcină cădea asupra sfaturilor Populare care erau îndrumate de TEODHARI

R. GEORGESCU, ANA PAUKER nu numai că n-a susținut lupta pe care o pornise pentru identificarea și impunerea gospodăriilor chiaburești, dar a susținut în discuții particulare cu mine referindu-se la învățătura lui Stalin, că în perioada trecerii de la capitalism la socialism, sub lovitura dictaturii proletarietului numărul chiaburilor descrește. Politica de îngrădire susținea ANA PAUKER, nu numai că îngrădește pe chiaburi, dar și lichidează o parte din ei înainte de a se trece la lichidarea chiaburimii ca clasă, de aici se explică scăderea numărului gospodăriilor chiaburești pe listele înaintate către guvern de Sfaturile Populare.

Această teorie ANA PAUKER a exprimat-o în diferite ocazii și în fața guvernului și altor membri din conducere cu ocazia discutării problemelor colectărilor și a impozitului agricol. Ea a neglijat rezoluția plenarei din 3-5 Martie 1949 care vorbește de creșterea chiaburimii în perioada trecerii de la capitalism la socialism și în practica ei pe linia țărănească a înmormântat această rezoluție. Eu fără a cerceta operele lui Lenin și Stalin în această problemă, mi-am însușit teoria ANEI PAUKER și în 1951 tot cu ocazia raportului asupra bugetului în parlament în Discursul meu care a fost aprobat de secretariat, am susținut că, scăderea numărului chiaburimii este normală în perioada aceasta.

Deși am arătat că, critica la adresa organelor respective, că nu se poate spune că toate Gospodăriile Chiaburești au fost puse pe liste și impuse ca atare prin faptul că am recunoscut ca normal scăderea numărului lor, de fapt am teoretizat încadrarea pașnică a chiaburimii în construirea socialismului și stingerea luptei de clasă la țară.

ANA PAUKER și după dînsa eu, am falsificat învățătura stalinistă. Într-adevăr Stalin arată că unele detașamente de chiaburi neputînd rezista față de politica de îngrădire a proletarietului, dispar înainte de lichidarea în masă a chiaburimii însă se ridică alții din rîndurile mijlocașilor. De această parte din urmă nu s-a ținut seama de către ANA PAUKER și de mine. Tot pe baza teoriei ANA PAUKER în Revista Finanțelor nr.3/1951, vorbind despre diferențierea de la sate am scris despre ridicarea în masă a țărănimii sărace în rîndurile mijlocașilor și am neglijat complet ridicarea mijlocașilor în rîndurile chiaburilor. ANA PAUKER a mers însă și mai departe. Sub conducerea ei s-a admis autolichidarea chiaburilor

și pătrunderea lor în gospodăriile Agricole Colective. Ea a fost inițiată - sub pretext că trebuie încurajată țărănimii la producerea plantelor industriale - ridicării prețurilor în bani și să mai dăm și cantități mari de mărfuri industriale și fire de bumbac, fără a ține cont dacă beneficiază și chiaburii de aceste avantaje.

Sistemul de premii pentru recolta în producția plantelor industriale avantajat chiaburimea și creșterea elementelor capitaliste la sate.

Normele fixate pe hectar au fost mult subreal de producția obișnuită, iar pentru plus se aproba premii progresive mari.

Am avut o discuție cu ANA PAUKER în cabinetul ei în primăvara anului 1952, după demascarea devierii de dreapta și prelucrarea scrisorii închinată a C.C.I.M.R. În această discuție eu am arătat politica noastră greșită față de chiaburime și a țărănimii în general, încurajând îmbogățirea ei, adică politica noastră a dus la creșterea elementelor capitaliste la sate, la care ANA PAUKER a răspuns: "de unde? chiaburii sunt strânși cu colectarea ca nu mai pot răsufla și nu rezistă", ea deci a susținut mai departe scăderea numărului gospodăriilor chiaburești și cu ocazia stabilirii planului de colectarea cărnii și a laptelui, împreună cu Com. de Colectare, a prezentat iar scăderea numărului gospodăriilor chiaburești, față de 1951 și la impunerea gospodăriilor la cote de lapte și carne a ieșit mai puțin decât cifra de control dată de Comitetul de Planificare.

După naționalizarea întreprinderilor și lichidarea rămășițelor moșierești, de mai multe ori am ridicat față de ANA PAUKER și GEORGESCU TEOHARI problema izolării și punerea la sub controlul statului a elementelor naționalizate și expropriate. ANA PAUKER a fost împotriva oricăror măsuri revoluționare generale împotriva burghezicii și a moșierimii naționalizate, și expropriate, precum și împotriva elementelor comprimate din Aparatul de Stat, pe motive politice dușmănoase.

Ea justifică atitudinea ei prin aceea că "Noi nu avem teritorii îndepărtate ca URSS Siberia, unde am putea strânge și izola împreună cu familiile lor aceste elemente dușmănoase". Motivul lui A. PAUKER nu stătea în plicărie că de fapt putea să facă mult pentru izolarea acestor elemente și folosirea lor la muncă sub supraveghere la construcții de drumuri, căi

ierate, canal, irigație, asanarea terenurilor degradate, etc. și a acoperii astfel lipsa brațelor de muncă în construcții. În schimb a fost ajutat la emigrare burgheziei evreiască, iar restul lăsat liber să pătrundă fără control în posturile importante ca funcționari. Moșierii au fost concentrați în alte regiuni și raioane de origina lor în orașele centrele agricole, lăsați liberi și fără nici-o ocupație. De ex. la Sf. Gheorghe a fost concentrat cca. 300 moșieri din județe în alte județe unde au luat legături cu țărani și a organizat turburări țărănești, destrămarea gospodăriilor colective proaspăt create.

Nu știu care este atitudinea lui ANA PAUKER dacă recunoaște sau nu vinovăția ei pentru activitatea sa fracționistă antipartinică, antistatală și rolul ei, că nu am fost confruntat cu dînsa. Cînd am fost scoși din orice funcție de stat și din partid la ședințele plenare nici unul nu am recunoscut că noi am constituit un grup fracționist în sînul C.C.P.M.R. și ce păgubitor a fost existența acestui grup. Irivind superficial nici nu s-ar fi putut constata existența unui fracționism și nici eu n-am văzut caracterul fracționist în legăturile mele și în discuțiile ce am avut în cursul anilor cu ANA PAUKER sau TEHARI GEORGESCU și n-am cunoscut adevărata față a lui ANA PAUKER și scopul ce a urmărit. Mi s-a deschis ochii atunci cînd în cursul demascării a devierii de dreapta și a anchetei de partid, m-a împins la rezistență și la acțiuni de provocare împotriva unității partidului, iar cînd a văzut că chestia mea este pierdută și poate să fie și dînsa compromisă ANA PAUKER și-a schimbat atitudinea sa pormind vehement împotriva mea. Atunci mi-am dat seama că ANA PAUKER urmărea provocarea unei crize în sînul C.C.P.M.R., schimbarea în conducere, împingînd pe mine la acțiuni, ca apoi să tragă dînsa folosele, să ajungă conducătoarea Partidului, pentru care lupta tot timpul. ANA PAUKER în ambiția nemărginită voia să acapareze conducerea partidului și cu foarte mare abilitate a manevrat cu mine și TEHARI GEORGESCU pe care ne-am ținut sub influența sa ascunzînd în același timp scopurile ei. Cînd am văzut cu surprindere schimbarea a atitudinii lui ANA PAUKER am înțeles duplicitatea ei și scopul ce a urmărit prin împingerea mea la acțiuni antipartinice, m-am opus și m-am supus partidului, recunoscînd vinovăția mea. Autocritica mea la ultima plenară în mai 1952 la care am participat, nu a putut să fie adînc și absolut cinstit pentru că am mers pe

linia de a mă salva de complectă zdrobire politică morală. Deasemenea autocritica făcută în fața Com. de Control al C.C.I.M.R. a fost cu caracter general și m-am referit în ea numai asupra activității mele de după război și în special pe teren economico-financiar și în legătură cu devierea mea în problema țărănească.

Situația mea era groaznică. Am înțeles că desvăluirea păcatelor mele din trecut nu se va ține seama de nici-o bună intenție de bună credință în activitatea mea și voi fi socotit un dușman încarnat, care în mod intenționat conștient premediat a acționat pentru subminarea regimului și reîntoarcerea capitalismului. Deasemenea activitatea mea pozitivă va fi socotită ca demagogia cu scopul de a ascunde activitatea mea dușmănoasă contrarevoluționară și atunci sunt pierdut cu totul. Iată de ce nu am venit în fața Com. de Control cu autocritica care să desvăluie în mod cinstit crimele mele din trecut și să analizeze profund și amănunțit, izvorul, rădăcina faptelor mele antistatale și antipartinice de după război legate de ANA PANKER și TEODARI GEORGESCU. M-am îngrozit de perspectiva ce sta în fața mea, o pieire rușinoasă și am tăcut asupra trecutului meu cu speranța că voi fi trimis la o muncă de jos și voi munci cinstit pentru a mă reabilita.

A fost o formidabilă greșeală din partea mea. Am pierdut ultima posibilitate acordată de C.C. I.M.R. ca în mod cinstit partinic liber să arunc balasul trecutului și toată otrava acumulată în mine în cursul zecilor de ani care mă înăbușea să mă desbrac cu curaj și să nu pierd cu totul încrederea partidului în mine. Sunt convins astăzi că dacă procedam astfel vina mea ar fi fost judecată altfel de către partid și poporul muncitor. Eu am înțeles greșeala mea isvorită din orgoliu și din instinctul de autoconservare și după ce am fost arestat prin lupta grea cu mine însumi, am luat poziția justă devenind propriul meu judecător am scos din mine tot ce era negativ ticălos și am mărturisit toate vina, toate crimele săvârșite împotriva clasei mele muncitoare. Fără intenția de a minimaliza răspunderea și vina mea proprie, am arătat vina și răspunderea lui ANA PANKER și a lui TEODARI GEORGESCU cu care împreună formam un grup antistatal antipartinic în sinul C.C. I.M.R. și rolul răzbnător a lui în perioada lichidării capitalismului și a construirii socialismului în țara noastră.

În acest memoriu am analizat și am arătat și mai adine faptele și rolul lui ANA PAUKER, ca o completare celor arătate în cursul anchetei și acum voi arăta și activitatea lui TEOHARI GEORGESCU, adică activitatea lui antistatală-antipartinică alături de ANA PAUKER și de mine.

Despre trecutul lui TEOHARI și despre interesul personal ce m-a legat cu el am vorbit și am încercat ca să lămuresc ceace n-am reușit pe deplin datorită poziției lui necinstite în problema trecutului nostru comun, căutînd să încurc lucrurile în loc să ajute la lămurirea lor. TEOHARI GEORGESCU este slab pregătit din punct de vedere teoretic și politici și nici după eliberarea țării de după 23 august 1944, nu s-a ocupat deloc cu educarea sa marxistă-leninistă.

Fîind un nuncitor aristocratizat cu morală putedră burgheză, afemeiat, după ce ajunge secretar de Partid în C.C. și ministru de interne se pornește rapid spre îmburghezire, trăiește viața de ministru burghez, cu destrăbălări, care nu a fost văzut atunci în adîncimea ei și judecat cum se cuvine.

Pe lîngă faptul că TEOHARI era slab pregătit politicește datorită felului lui de viață a pierdut tot mai mult și simțul și instinctul de clasă a unui nuncitor.

Neavînd pregătirea sa proprie s-a orientat imediat după 23 august 1944 după ANA PAUKER, care era atunci de fapt conducătoare a partidului, și în ea avînd toată încrederea a urmat linia și sfaturile ei, s-a legat de dînsa și de mine, care eram și înainte prieten cu el și eram legat și influențat de ANA PAUKER.

Ștefi nebăgat de seamă am ajuns la un grup de prieteni care se sfătuiau reciproc și din care nu am arătat, a eșit fracționism prin manevrele dibace ale lui ANA PAUKER.

TEOHARI GEORGESCU a ocolit pe secretarul general cît a putut și în multe probleme se sfătuiă cu ANA PAUKER și cu mine.

Ca ministru de Interne TEOHARI GEORGESCU nu a adus o politică de clasă. Fînd cînd nu a fost forțat de partid el a menținut în slujbă pe vechi polițiști și jandarmi, s-a înconjurat de elemente străine clasei muncitoare care erau sabotorii lui principali, generali, vechi, și neamuri ale nevestei lui pe care luase dela un subaltern a lui. TEOHARI se isola

de activiști vechi de partid trimis de C.C. în ajutorul lui Interne și a luptat prin toate mijloacele pentru a împiedeca orice amestec a organelor de jos a Partidului în treburile organelor exterioare ale ministerului de interne.

Sub pretextul că cei din jos pot face greșeli sau abuzuri TECHARI interzicea organelor exterioare ale Securității de a face orice arestăru fără aprobarea cabinetului Ministerului. Astfel a înfrînt inițiativa celor din jos în lupta împotriva dușmanului de clasă și a înlesnit dispariția a multor dintre ei. Cabinetul lui TECHA I GEORGESCU compus de elemente străine a înfrînat în răsuputeri izolarea elementelor dușmănoase respingînd propunerile venite de jos pentru arestarea lor. Am primit de multe ori recomandății dela șefii securității despre oamenii care duc activitate dușmănoasă și cînd am întrebăat de ce nu sunt ridicați mi s-a răspuns că s-a cerut aprobare dela centru dar nu s-a aprobat. A fost arestat de exmpl. SAVINESCU dar centru a eliberat pe motiv că nu poate da în judecată pe baza legale. SAVINESCU a fost directorul călău la închisoarea Doftana. Pe urmă nu știa ce s-a făcut cu el.

MANOIU fost directorul închisorii la Chișinău se învîrtea liber la Dej, a fost recunoscut de SUSMAN AFANASE fostul însoțitorul meu care a dus la cunoștința securității dar nu a fost arestat. Pentru agitația contrarevoluționară deschisă și de răspîndirea svonurilor dușmănoase nu au fost ridicați și izolați, cei vinovați lucra nestingheriți. La Micfălău reg. Aut. Maghiară în 1950, a venit o persoană din Moldova în vizită la o rudă a sa, răspîndind svonuri dușmănoase în sat și ducînd agitația împotriva GOS-colului nou organizat la destrămat și a plecat liniștit fără a fi arestat nici ulterior, acesta a fost preludiul turburărilor la Moscova, unde dușmanii au folosit faptul că la Micfălău nu s-a luat nici-o măsură împotriva celor care distrusesese GOS-colul. Alt grup de dușmani a fost arestat de către securitate din reg. Stalin, dar din ordinul centrului a fost pus în libertate.

TECHARI GEORGESCU a numit milițieni din foștii jandarmi în secuime care subvechiul regim asupra și jefuia populația. Chiar în satul meu Lennea șeful miliției a fost un vechi jandarm care era un element corupt, sperțar, care a

vîndut lucrurile confiscate de Miliție și a înșușit bani. Nenumărate ori am cerut lui TEOHARI ca să-l scoată dar nu l-a scos. La regiunea Stalin a fost șeful securității un om de încredere al lui TEOHARI, anume KALANSEK. Acesta la avut ca mina lui dreaptă, unul fost agent al contraspionajului hor-tist cu școală specială. Aflînd acest lucru dela VARGA GAVRIL a am adus la cunoștință lui TEOHARI GEORGESCU eu cerînd ca să i-a măsuri. A trebuit ca să intervin de mai multe ori pînă cînd tipul a fost scos, formal însă decarece a rămas mai de-parte sfătuitoarea lui KALANSEK. Acest element dușman, poate și spion, numele nu-l mai rețin, nu a fost cercetat.

TEOHARI GEORGESCU n-a înțeles rolul Sfaturilor Populare ca organe locale ale Puterii de Stat, instrumentul dictaturii proletarietului. El le socotea ca vechile primării la dispoziția Ministerului de Interne de aceea s-a opus la orice propunere care s-a făcut pentru a se însărcina Sfaturile Populare cu treburi gospodărești, cu sarcini politice-sociale-cul-turale și menținea caracterul lor pur administrativ.

Dispoziția C.C.P.M.R. de a descongesciona orașele de elemente neproductive pentru a ameliora situația de lipsa de locuințe nu a fost îndeplinită. Statul plătea lucrătorilor costul transportului de zeci de km. din cauză că negăsind locuința în orașe și centre industriale am fost nevoiți să rămî-nă la sate și să fie aduși pe cheltuiala statului la lucru, iar în acelaș timp, toată burghezia rămînea în locuin-țele spațioase. În Valea Jiului de exemplu din cauza lipsei de locuință era mare fluctuație de muncitori și nu se putea completa la număr necesar producției. În acelaș timp însă și locuințele proprietatea societății Sovrom-cărbune, au fost multe din ele ocupate de persoane care nu mai lucra în minele și alte mii de familii care nu aveau ce să caute în Valea Jiului, ocupa spațiul locativ. Am cerut lui TEOHARI GEORGESCU eu personal ca să scoată aceste elemente din Valea Jiului, dar el nu a luat nicio măsură.

Dealtfel sub ocrotirea lui TEOHARI GEORGESCU corupția și șperțuri era în floare, cu locuințele în special la Bucu-rești.

Tin să arăt unele fapte care caracterizează cum a înțeles TEOHARI GEORGESCU lupta împotriva speculei.

În 1950 am avut o recoltă foarte bună în Moldova, iar în unele regiuni slabă. În timpul cît am durat colectarea cooperăției a fost interzisă achiziționarea de cereale, ca să nu stînjenească colectarea. În acelaș timp însă s-au năpustit asupra Moldovei "țărani" cu țidulă dela Sfaturile Populare din alte regiuni, cu însărcinare de a cumpăra "sămînța" și sute de speculanți fără țidulă și au cărat din Moldova trenuri în șir cu cereale. Chiar a fost creat un tren special București-Moldova, pentru transportul de cereale. Astfel a încăput în mina speculanților mii de vagoane de cereale care au provocat ridicarea prețurilor și cooperăția nu a putut face față sarcinilor. Ne aducem aminte și specula cu zahărul și petrolul. Deși au fost puse la dispoziția orașelor petrolul lampant mai mult cît înainte de război nu era chip să desființăm rîndurile și scandaluri provocate de aceste la distribuții.

Speculanții în masă cumpăra petrol, zahăr în orașe și făcea schimb în natură înșelînd pe țărani și apoi specula pe muncitorii cu produse agrare-alimentare obținute în schimb cu petrol și zahăr. Un comerț masiv la negru care desorganiza activitatea cooperativelor și provoca ridicarea prețurilor. Cînd am cerut lui TEOHARI să i-a măsuri el a refuzat submotiv că nu are lege pe baza căruia ar putea să i-a măsuri împotriva acestui comerț clandestin și de speculă. În schimb Miliția șica pe țărani cu prețurile maxime la piață la produsele de sezon a căror prețuri nu pot să fie constante ci mișcă după sezon.

Atît eu personal cît și prin corespondența ministerului de Finanțe, am cerut lui TEOHARI GEORGESCU ca să i-a măsuri pentru identificarea gospodăriilor chiaburești prin Sfaturile Populare și să fie impus aceste gospodării cu cota de impozit în plus așa cum este prevăzut în legea impozitului agricol. Această sarcină cădea asupra Sfaturilor Populare care erau subîndrumarea unei comii guvernamentale condus de TEOHARI GEORGESCU. El nu a luat nicio măsură și are cea mai mare răspundere pentru neidentificarea gospodăriilor chiaburești și neaplicarea legii în cece privește cota de impozit în plus dela 20-25%. TEOHARI GEORGESCU în anii 1950-1951 din cauză că criticau mult activitatea lui în discuții particulare cu el și cereau să i-a măsuri care nu le convine și de alte cauze pe

care eu nu le cunosc a început să mă ocolească. În schimb se întâlnea și se sfătuia cu ANA PAUKER și mai des ca înainte. Însă la demascarea devierii de dreapta și luarea de măsuri de către C.C.P.M.R. împotriva mea, susținându-se vinovat și el mi-a luat la apărare solidarizând cu mine. Cum s-a desfășurat demascarea mea și scoaterea mea din orice funcție de stat și de partid și ce atitudine a avut ANA PAUKER și EBHARI GEORGESCU am arătat amănunțit în cursul anchetei, deaceia eu nu mai revin asupra acestei probleme. Deasemenea nu revin la o serie de alte chestiuni care am arătat în anchetă atât asupra faptelor care am săvârșit împreună noi trei și altele făcute fie care în parte din proprie inițiativă și răspundere în sectoarele conduse de noi. Îndreptarea noastră și tragerea noastră la răspundere nu poate servi decât la întărirea partidului și a C.C.P.M.R. la întărirea unității și omogenitatea conducerii Statului și a partidului la întărirea încrederii poporului muncitor în conducerea sa, la întărirea regimului și a construirii socialismului.

Eu nu cunosc dacă ANA PAUKER ar fi urmărit conștient alte scopuri decât satisfacerea ambițiilor ei nemărginite de a acapara rolul principal în conducerea partidului, a deveni secretar general. Nici acest lucru n-a afirmat în fața mea niciodată ci am constatat din analiza dialectică a faptelor și a atitudinii ei în special când a început devierea și chestia mea. Nu știu dacă dînsa ar fi avut legături străine de unde a primit însărcinarea pentru activitatea dușmănoasă cu scopul de a submina regimul și a îndepărta de Uniunea Sovietică. Nu am observat a a ceva și nu am discutat cu dînsa și nici eu altcineva despre un asemenea scop. Știu însă că ANA PAUKER în chestia emigrării liberă a evreilor a primit presiune de la legația Israelului. Acest lucru a spus-o chiar la o ședință a conducerii când susținea cu tărie propunerea sa, pentru a da drumul toțidevreilor care doresc să emigreze în Palestina. Ea a tratat și chestiunea eliberării celor 7 spioni evrei pentru care legația a promis bani și care au fost pus în libertate împotriva opunerii secretarului general în împrejurările cunoscute. Dînsa a lăsat și pe părintele ei să plece în Palestina unde mai trăia și un frate al lui. Despre acest lucru conducerea n-a cunoscut nimic deși plecarea tatălui ANA PAUKER în Palestina era o chestiune politică nu era o chestiune

simplă personală. Acest lucru a și fost folosit de imperialismul în campania lor împotriva Regimului de Democrație Populară. Tatăl ei a fost un dușman al comunismului deasemenea fratele care a fost în România în vizită la ANA PAUKER și a plecat din nou în Palestina. Eu nici n-am știut despre plecarea tatălui A. PAUKER în Palestina iar când mi l-a prezentat pe fratele ceream ca să-l oprească în țară că mie bine ca ea în calitate să aibă rude în străinătate. Dînsa mi-a răspuns că nu poate să convingă pe fratele să rămînă aici.

ANA PAUKER nu s-a rupt niciodată sufletește de fostul ei bărbat care a fost un dușman al clasei muncitoare și a URSS-ului. A păstrat și numele lui PAUKER. Poate acesta a avut influență demoralizată asupra ei și a împins-o în lagărul dușmanului dar subliniez că nu am observat și nu am știut dacă dînsa a avut vreo legătură străină dușmană.

Nu știu nici despre TEOHARI GEORGESCU dacă a urmărit conștient și a activat sub presiunea cuiva. El era complet sub influența lui ANA PAUKER mai ales în ultimii ani. Nu știu de discuțiile care a avut cu ANA PAUKER, dacă ei plănuiau ceva împotriva regimului sau dacă TEOHARI ar fi avut și alte legături. Am avut impresie că TEOHARI GEORGESCU prin cercetare dosarelor și a foștilor polițiști a aflat ceva despre trecutul meu și de aia mă ocolește. În ultimul timp încă mult înainte de reforma bănească știam unele manifestări de neîncredere față de mine din partea unor membrii din conducere ce a ce eu socoteam în mod greșit că izvorăște din niște intrigări. Nu mă simțeam în largul meu și chiar expiram dorința de a trece la o muncă mai jos.

Nu vedeam că eu mă îmburghezisem și m-am birocratizat, că m-am înfundat tare în patina de vînătoare și pescuitul și munca mea o făceam fără tragere de inimă, nu adînceam problemele, nu urmăresc cu perseverență rezolvarea în mod just a problemelor și că las totul pe seama adjunctilor mei, cărora le-am acordat așa mare încredere, că de multe ori am iscălit documente fără a citi măcar. Așa s-a putut întîmpla că din vina mea multe fapte criminale de sabotaj, au fost săvîrșite de adjunctii mei fără a le cunoaște eu și pentru aceasta am și luat răspunderea asupra mea și am recunoscut, ca și cum ar fi săvîrșite de mine direct. Nu ascultam pe nimeni decît pe tehnicienii mei, primeam documentării lor și am dat dispoziții fără a cerceta serios și documentarea părților reclamante.

65

Proiectele de plan și toate ce privea problemele economice eu am predat lui IACOB - deobicei- cerind să facă referat și numai după aceea studiam și eu foarte superficial. Cercetările com. de Partid a stabilit în mod just că eu am lăsat conducerea ministerului în mâinile elementelor dușman ase. În procesul meu, la interogatoriu SOLYMOS IVAN a recunoscut cum a sabotat munca Centrocopului din propria inițiativă, cum cu scopul de a desorganiza activitatea normală s-a dus la plan și a propus reducerea aparatului cooperativelor cu 40.000 oameni, dar despre aceea n-a vorbit că în același timp a venit și la mine cu plângere că Com. de Planificare cere reducerea numărului funcționarilor operativ în așa măsură că paralizează activitatea cooperaticei. SOLYMOS IVAN a povestit cum s-a împrietenit cu fratele meu TOTH GHEZA, cu scopul ca cu ajutorul lui se pătrunde în încrederea mea. Dușmanii a folosit această metodă ca să împrietenească cu frații mei și apoi prin ei să ajungă la mine ca NAGY VICTOR, SZABO ADALBERE și alții care au abuzat de relația prietenească cu mine, stabilită prin frații mei.

Așa s-a întâmplat cum am prevăzut în momentul când am hotărât ca în autocritică dată comisiei de control să nu vorbesc despre trecutul meu să nu vorbesc despre trecutul meu, să nu îngreunez situația mea și ala destul de grea.

Din nenorocire când am fost chemat la com. de Control și mi s-a cerut ca să fac autocritică în scris BORILA mi-a spus că să nu fiu lung și să nu vorbesc de trecutul meu că este cunoscut. Mi-a convenit acest lucru și în loc să fac totuș o autocritică adâncă care să cuprindă totul și trecutul meu am făcut așa general nu cu totul sinceră. Nici n-am mai fost chemat după aceasta ci am fost arestat.

După ce am înaintat autocritică mea a și apărut articole și documente de partid cu noi acuzați și caracterizarea mea ca dușman, care am adus activitate de subminare regimului acțiunii de sabotaj, etc. și apoi a intervenit și scoaterea lui ANA PAUKER și a început și demascarea ei tot ca element oportunist contra revoluționare. Eu am interpretat toate acestea cu totul greșit. Nu adinceam problemele, luam faptele izolate și căutam justificarea lor, sau priveam drept calomnie și birfeli împotriva mea, sau interpretare tendențioasă a faptelor cu intenție de a mă distruge nu numai politici și moral chiar și fizic, că

după asemenea acuzații și interpretarea a "greșelilor" mele acceptam ca să fiu arestat. Sufeream atât în orgoliul meu și am fost orbit atât de orgoliu, întrucât am exprimat în față de soția regretul că în autocritică am recunoscut vina mea spunând că dacă știam că după autocritică mea voi fi tratat așa n-aș fi recunoscut nicicât cit am recunoscut. Asta a fost după ce a apărut în presă discursul secretarului general în consfătuirea minierilor care m-a lovit cel mai dureros. Înainte spuneam soției că eu am toată încrederea în secretarul general, că el nu va lăsa ca să fiu distrus cu totul. În disperarea mea mă frământa și gânduri de sinucidere, dar nu m-am împușcat, pentru că am socotit că asta ar fi o lașitate, fuga de răspundere și că prin sinuciderea mea aș fi dat arma în mîna dușmanului împotriva partidului și ar însemna recunoaștere că întradevăr sunt un dușman și am rămas legat cu dușmanii pînă la moarte.

Eu nu mă șocoteam dușman, rupt cu totul de partid și de clasa muncitoare în ciuda păcatelor mele mari din trecutul îndepărtat și de faptele mele săvîrșite de după război, judecarea căroră, luat din punct de vedere obiectiv-dialectic nici eu nu puteam să nu recunosc că sunt fapte criminale împotriva clasei muncitoare și ele servea interesele dușmanului de clasă interesele imperialiștilor și lovea în regimul de democrație populară și în construirea socialismului în țara noastră.

Din punct de vedere subiectiv, sufleteste eram rupt de mult de dușanii clasei muncitoare. De cînd am intrat în mișcarea muncitoare, că de fapt o adevărată pornire dușmănoasă împotriva partidului am avut într-un moment de demobilizare și pierderea încrederii în mișcarea revoluționară în anul 1925, cînd m-am angajat în fața fostului inspector de siguranță din Brașov D. ZAHIU. După aceasta cînd m-am mai dezvoltat din punct de vedere teoretic, politic și eram convins de dreptatea clasei muncitoare și a partidului, m-am atașat clasei muncitoare și căutam să servesc interesele, că doar eram și eu muncitor, dar în acelaș timp oprit de orgoliu nu am folosit singur calea justă prin auto-demascarea și cu ajutorul mișcării să rup de siguranță. Credeam că voi putea servi cu adevărat interesele clasei muncitoare făcînd chiar anumite concesii dușmanului și siguranței și cu timpul singur voi putea să mă rup de ea. Judecata mea a fost o judecată oportunistă, lașă,

judcata unui om care nu a avut un adevărat devotament față de clasa sa gata de a se jertfi pentru interesele ei, în orice împrejurare și de a da și viața pentru cauza comunismului.

Un așa comunist n-am fost ci dimpotrivă, din interese meschine personale la multe momente grele, am continuat să trădez mișcarea ca agent provocator al siguranței în diferite perioade și împrejurări așa cum am recunoscut cinstit în cursul anchetei și la proces.

Arestarea mea ea o necesitate fără aceasta n-aș fi fost în stare să văd în mod just să mă judec în mod partinic obiectiv adânc pe baza legilor de fier al dialecticei marxist-leniniste, să văd adevăratul meu caracter adevărata mea față, înfrinând orice orgoliu personal. Deși doream să tac să nu fac greutăți partidului și am și spus unor rude și prieteni care mă vizita în noua mea locuință, că eu nu vreau să lupt împotriva documentelor apărute, nu vreau să lupt împotriva partidului mă supun judecății C.C.F.M.R., nu eram în stare să nu combat în fața lor acuzațiile ce se ridicau împotriva mea.

Cu aceasta de fapt răspindeam neîncrederea în conducerea partidului. Așa discuții am avut cu dr. KAHANE, cu SUTLER cumnatul meu cu TOTH GHEZA (frate) care după ce a fost scos dela școala Stefan Gheorghiu a avut frică să mă mai viziteze.

Soția mea trebuie să menționez a luat atitudine categorică împotriva mea și mă îndemna la spunerea în fața partidului, și la recunoașterea justă a acuzațiilor ridicate împotriva mea. Când am încercat să combat acuzațiile ea a strigat supărată la mine "ce vrei! pe cine crede pe tine sau partidul"? Iar altă dată striga "da ești un contrarevoluționar".

Ea mă critica și spunea că noi, adică și ea în condițiuni de trai ce am dus, ne-am burghezit. Era supărată de mine că am compromis-o și pe dînsa și mi-a spus că dacă voi fi exclus din partid are să despartă de mine. Nu am mai dus o viață bună cu dînsa și a umblat la Com. de Control și la Agitația și Propaganda la C.C. ca să întrebe ce să facă să despartă de mine sau să mai aștepte. Soția mea era atașată de ANA FAUKER pînă la idolatrizarea ei și nu mi-a putut erta că din cauza mea ar fi fost compromis și ANA FAUKER că "am fi nenorocit și pe dînsa" așa credea ea.

Soția mea ELISABETA LUCA nu a cunoscut trecutul meu

adevărat. Eu o socoteam pe dînsa ca o comunistă adevărată, cinstită, devotată partidului și cauzei clasei muncitoare și a URSS lui. Ea este în acelaș timp foarte sentimentalistă față de rudele sale și nu refuza ajutorul ei nimănui care se adresa la ea și astfel se lăsa înșelată de unii solicitanți care nu merita sprijinirea ei și prin ea și sprijinul meu.

Din ce în ce am avut frică și care m-a determinat să tac asupra trecutului meu în autocritica dată Comisiei de Control nu am scăpat ci din vina mea mă apăsas și mai mult și consecințele voi suporta pînă la moarte.

C.C.P.M.R. avînd în fața sa cazul meu cu toate greutatea sa fapte concrete, anti-partinice - grupul fracționist și alte manifestări antipartinice, acte antistatale, acte de sabotaj la Finanțe și în cooperatie, în sectoare de activitatea mea și alte fapte cu semn de întrebare, -legăturile cu diferite persoane demascate ca dușmani legați dirijați din cercurile imperialiste spioni etc., plus faptul ascuns, legătura cu siguranța, burghezia în trecut, nu putea să mă judece altfel decît așa, cum m-a caracterizat și m-a judecat în documente de partid. Nu se putea să nu se nască și o serie de prezumții cît mai grave împotriva mea care trebuia să fie lămurite.

În această situație, mai ales după ce în autocritica mea n-am vorbit nimic despre trecutul meu de agent provocator C.C.P.M.R.-ului a pierdut încrederea cu totul în mine și în sinceritatea mea. Pentru acesta numai eu sunt vinovat, C.C. a pus la o parte ori ce sentimentalism față de mine și judecînd cazul meu din punct de vedere obiectiv dialectic pe baza faptelor negative cunoscute de acum și pe baza atitudinii mele negative în autocritică, nu putea să tragă alte concluzii de cît cele ce a ce și a tras și a adus la cunoștința poporului muncitor prin documente de partid.

Eu care în trecut sub diferite teorii filosofice oportuniste am minimalizat și în cel mai mare parte am înmormîntat legăturile mele cu siguranța adică n-a mai ținut în memoria mea decît cîtecava foarte vag nu am ținut cont ce urmări grave pot avea faptul că și după 23 August 1944 nu am venit sincer în fața partidului și nu m-am descărcat de balastul trecutului. Nu mi-am dat seama ce influență sau con-

secințespot avea acest balast asupra activității mele în viitor. Nu am ținut seama cu oportunismul meu, că deși nu mai am avut nicio legătură directă după 1940 cu dușmanul, răminea mai departe cu balastul trecutului pe spionarea și însuși faptul în sine de a ascunde legăturile mele cu siguranța din trecut însemna că am rămas de fapt, în lagărul dușmanului. Nu am ținut seama de gravitatea crimei ce săvârșisem prin faptul că cu asemenea balast pe spionare am îndrăznit să pătrund în funcții atât de importante în conducerea partidului și a statului și în lupta mea pentru a păstra secretul meu voi fi impus la noi acțiuni antipartinice și antistatale, în mod inevitabil. Și așa s-a întâmplat. Ca să scape răspunderea trecutului trebuia să lupt pentru a-mi asigura poziția mea ca membru C.C. și să lupt pentru postul de comandă în partid și stat. Pentru aceasta trebuia să am sprijinul și a altora care să mă susțină și asta am găsit în ANA PAUKER și TEOHARI GEROGESCU în mod special și fiind atașat de ANA PAUKER care avea și ea scopurile ei ambițioase de a deveni conducătorul principal al partidului, am devenit un tovarăș al ei în acțiunea fracționistă și am urmat pe dînsa și în linia sa oportunistă contrarevoluționară. Lupta mea pentru a nu fi demascată și tras la răspundere m-a determinat ca să resping orice critică împotriva greșelilor mele în muncă și să-i împiedec amestecul partidului în sectorul meu de activitate. De asemenea această luptă m-a împiedecat să nu fiu principal în critica și autocritica, deoarece ori care analizare a unor greșeli mai serioase ale mele s-au a colaboratorilor mei putea să deschidă calea spre descoperirea trecutului meu. Iată de ce eu nu puteam să am vigilență de clasă, și luam în mod neprincipial la apărarea cadrelor mele cînd s-a ridicat împotriva lor diferite acuzații și nu puteam să am nici față de ANA PAUKER și TEOHARI o atitudine principială în critica și să lupt împotriva greșelilor lor în mod consecvent atunci cînd vedeam bine aceste greșeli care de fapt au fost mai mult decît greșeli. Și așa mai departe lupta pentru ascunderea trecutului a devenit un scop fără măcar să mi dau seama care determina poziția mea, care m-a izolat de partid și a respins ajutorul colectivului partinic și astfel greșelile mele a cumpătat un caracter de sabotaj criminal și linia mea în activitate n-a mai fost linia partidului ci o linie oportunistă deviatoare contrarevoluționară care frîna constituia

rea socialismului și care determina acțiunile mele în practică.
Eu n-am avut nicio legătură conștientă cu dușmani și n-am fost șantajat de nimeni și forțat pe baza faptului că ar fi cunoscut trecutul meu la acțiuni dușmănoase. Eu credeam în mod sincer că am adus mare aport în răsturnarea regimului burghez-moșieresc și aduc mare aport construirii bazelor socialismului în țara noastră și mă stăruiam ca să am cât mai mult succes în sectorul meu de muncă care de multe ori îngustat vederea mea față de interesele altor sectoare. Credeam că dacă va fi descoperite păcatele mele sau chiar eu într-un moment potrivit sigur mă voi hotărî să arăt partidului și părțile negative, grave din trecutul meu, voi fi extat pe baza activității mele pozitive pe baza aportului meu duse revoluției și construirii socialismului. Când a fost demascat RAJK LASZLO în Ungaria mi-a zis. Am și eu în trecutul meu trădări, ani de șovăeli pentru care aș putea fi tras la răspundere dar cel puțin eu n-am nicio legătură cu dușmanii și acum lucrez cinstit și pentru cauza clasei muncitoare și lupt hotărît împotriva dușmanului dinăuntru și dinafară țării noastre.

Ci de fals a fost această judecată a mea mi-am dat seama prea târziu. Numai după arestarea mea și după analizarea adîncă a eului meu în mod obiectiv fără nici un amenajament față de mine însumi, lăsînd la o parte minimalizarea faptelor și justificarea mea cu faptele mele pozitive și simțurile mele subiective de simpatie ce am avut față de clasa muncitoare și a mișcării revoluționare. Am putut constata și am fost obligat de conștiința mea să recunosc că de fapt am fost un dușman.

Am fost nevoit să recunosc întîi în mine și apoi în fața anchetei în fața partidului și a întregului popor vinovăția mea fără rezerve și să dovedesc tocmai din sincera mea recunoaștere a faptelor mele criminale, că nu sunt cu totul rupt de clasa muncitoare și de partidul ei conducător și să lepăd totul din mine ce ma ținut legat de lagărul dușmanului. Nu a fost ușor că mă ridicasem prea sus și căderea a fost mortală din punct de vedere politici și moral și putea să fie mortală și din punct de vedere fizic. A lupta pentru justificarea, minimalizarea faptelor sau a da altă interpretare a lor, mai ales a celor de după 23 August 1944, decît ceace a dat C.C. al P.M.R. indiferent dacă cum e și normal poate să fie și orci în unele

cazuri ar fi însemnat din partea mea o acțiune mai de parte dușmănoasă. Ar fi însemnat o provocare din partea mea, ar fi însemnat de a servi interesele dușmanului a mă pune steag de luptă în mîna sa împotriva partidului, împotriva poporului muncitor din țara noastră. Am recunoscut absolut sincer că dreptatea este din partea partidului și a poporului muncitor și dreptatea este ca să trag toate consecințele vinovăției mele și să fiu condamnat prin justiția poporului după cum merit, după faptele mele.

Sentința a fost grea, dar eu eram gata să plătesc și cu moartea păcatele mele și m-ă pregăteam, cu sufletul împăcat să fiu executat după sentință deși era dureros să mor așa tragic cu gîndul că am fost socotit pînă la moarte un dușman încarnat veninos periculos care trebuia să fi strivit și în a cărui îndreptare Partidul și poporul nu poate să pună nicio nădejde nicio încredere. Nu este ușor pentru mine nici de a trăi în condițiune de condamnat la muncă silnică pe viață nu pentru ideal pentru care te sacrifici și ai nădejde că se va îndeplini ci pentru crime împotriva realizării idealului a întregii omeniri muncitoare care este și idealul tău. Nu mai sunt nici tînă și sănătos, n-am mult de trăit, nu o să am posibilitatea de a da un aport fizic cît aș putea da după capacitatea mea intelectuală de a repara cît mai mult și a răscumpăra cît mai mult vina mea și a recucerii, încrederea poporului muncitor în mine. Totuș am o bază morală de trăit și de luptat pentru viitor. Această bază morală pentru mine este faptul că am reușit să desbrac tot balastul, să scot toată otrava din mine care mă înăbușea, mă îneca și m-a pus afară din rîndurile oamenilor muncii cinstiți și mă simt ca un om nou născut și mă simt legat sufleteste mai mult ca oricînd de P.M.R. de poporul muncitor și am deplină încredere în victoria comunismului pe întreagă lume. Am baza morală entru viitor pentru că cu actul de comutare a pedepsei de mparte, conducerea partidului și a statului și-a manifestat un semn de încredere față de mine care mie îmi va lumina viitorul și este o încurajare ca să privesc viitorul meu cu speranțe că încrederea abrobată voi putea lărgi prin purtarea și munca cinstită în orice condițiuni în care voi executa osîndirea mea.

Mulțumesc din tot sufletul conducerii partidului și a statului acest sem de încredere acordată mie prin salvarea vieții mele care va fi acum cu totul al partidului și a poporului muncitor. Răgăduesc conducerii să voi fi dem de acest semn de încredere și voi face totul ca să mă reabilitez la maximum posibil în condițiuni abrobate în executarea pedepsei dreaptă ce mi s-a dat. Vin cu rugămintea în fața conducerii ca să mă scoată din această strașnică izolare de viață și să fiu trimis la munca care pentru mine nu va fi silnică.

București 5 noembrie 1954

ss/VASILE LUCA

Handwritten signature and notes in red ink, including the name 'VASILE LUCA' and some illegible text.